

ΤΕΥΧΟΣ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ

ΤΩΝ

ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΗΣ

ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΧΗΜΙΚΩΝ

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ ΚΑΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

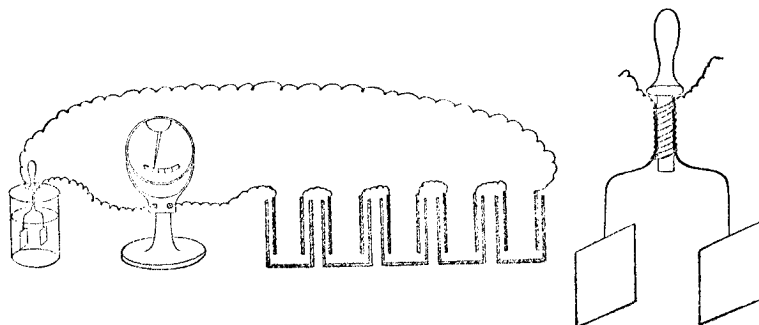

ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΑΙ ΦΥΣΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΧΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΧΗΜΙΚΟΙ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ, ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1958

ΑΘΗΝΑΙ

Πάν αντίτυπον φέρει τήν σφραγίδα του συνδέσμου των συνταξιούχων του Ταμείου Έπικουρικής Ασφαλίσεως Χημικών.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

A handwritten signature in cursive script, written in black ink. The signature is written over a horizontal line that extends to the right.

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Εἰς τὴν σελίδα ἐννέα τοῦ ἀναμνηστικοῦ τεύχους τῶν συναξιούχων τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Χημικῶν τοῦ ἔτους 1957 ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἰσαγωγή» ἀναγράφονται οἱ λόγιοι, δι' οὓς ὁ Πρόεδρος κ. Δημήτριος Κ. Δάλμας, ἐπρότεινεν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τὴν ἐκτύπωσιν ἀναμνηστικοῦ τεύχους τὸ ὁποῖον δὰ περιλαμβάνη ἐκτὸς τῶν ἄλλων θεμάτων, ἅτινα ἐνδιαφέρουν τὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου μας, καὶ τὰς προσωπογραφίας τῶν ἐκλιπόντων συναδέλφων μὲ σύντομον βιογραφίαν αὐτῶν.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐνέκρινε τὴν πρότασιν τοῦ κ. Προέδρου καὶ οὕτω ἐπετεύχθη ἡ ἔκδοσις τοῦ τεύχους τοῦ ἔτους 1957. Ἦδη συνεχίζεται ἡ προσπάθεια πρὸς ἔκδοσιν τοῦ τεύχους τοῦ ἔτους 1958, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῶν ἄλλων θεμάτων, συμπεριλαμβάνονται αἱ βιογραφίαι τῶν Καθηγητῶν τῆς Χημείας τοῦ τε Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου, οἵτινες ἐδίδαξαν τὴν Χημείαν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ τε Πανεπιστημίου καὶ Πολυτεχνείου μέχρι σήμερον, ὡς καὶ τῶν ἐκλιπόντων μελῶν τοῦ Συνδέσμου μας, ἅτινα ἔθεσαν τοὺς πρώτους λίθους τοῦ οἰκοδομήματος τῆς Χημείας εἰς τὴν πατρίδα μας, εἴτε ὡς διδάσκαλοι ἢ καθηγηταί, εἴτε ὡς ὑπάλληλοι δημόσιοι ἢ ἰδιῶται, εἴτε ὡς ἐλεύθεροι ἐπαγγελματῖαι.

Θεωροῦμεν σκόπιμον, ὅπως παρακαλέσωμεν τὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου μας νὰ ἐνισχύσουν ἡμᾶς, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ συνεχίσωμεν τὴν ἐκτύπωσιν καὶ ἐτέρου τεύχους, εἰς τὸ ὁποῖον δὰ συμπεριληφθοῦν αἱ βιογραφίαι τῶν μελῶν τοῦ Συνδέσμου μας, μετὰ τῶν προσωπογραφιῶν αὐτῶν.

Οὕτω, δὰ ἐκπληρωθῆ ἡ ἐπιθυμία μας, καὶ ἐν μικρογραφίᾳ δὰ ὀλοκληρωθῆ ὁ σκοπὸς τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει ἡ ἐκτύπωσις τοῦ ἀναμνηστικοῦ τεύχους τοῦ Συνδέσμου μας.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΧΗΜΙΚΟΙ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΥ

Τὰ μικρὰ ἐργοστάσια, τὰ ὅποια ἴδρυσαν κατόπιν πολλῶν ἀγῶνων καὶ μόχθων οἱ Ἕλληνες χημικοὶ καὶ βιομήχανοι πρὸ ὀλίγων δεκαετηρίδων, ἠνδρώθησαν, οὕτως ὥστε σήμερον ἡ Πατρίς μας σεμνύνεται διὰ τὸ Ἑλληνικὸν δαιμόνιον τῶν χημικῶν καὶ βιομηχάνων τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἀπὸ κοινοῦ συνετέλεσαν εἰς τὸ ἑλληνικὸν θαῦμα, εἰς τὸ ἑλληνικὸν μεγαλεῖον μιᾶς ἀνθούσης ἑλληνικῆς βιομηχανίας.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΧΗΜΙΚΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΟΧΘΗΣΑΝΤΑΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΑΛΩΣΑΝΤΑΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΑΝΑΠΤΥΞΙΝ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΝ ΑΝΘΟΥΣΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΑΝΤΑΣ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΙΤΕ ΩΣ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΕΙΤΕ ΩΣ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΙ ΕΙΤΕ ΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΙ.

Π Ρ Ο Σ ΤΟΥΣ ΚΥΠΡΙΟΥΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ

Οἱ συνταξιούχοι τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Χημικῶν, συμμεριζόμενοι τὸν πόνον τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιζομένου Κυπριακοῦ λαοῦ καὶ συμμετέχοντες τῆς δικαίας ἀγανακτήσεως ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τὰς ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως ὠμότητες, ἔναντι εὐγενοῦς λαοῦ ἀγωνιζομένου διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτοδιάθεσίν του, μαζὺ μὲ τοὺς χαιρετισμούς μας ἐκφράζομεν τὴν ἐγκάρδιον συμπαραστάσιν μας διὰ τὸν ὑπὲρ τῆς αὐτοδιαθέσεως καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι τὸ δίκαιον θὰ ὑπερισχύσῃ τῆς ἀνομίας καὶ ἡ δεσμία Κύπρος μας θὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος. Ὁ Θεὸς εἶναι μαζὺ μας.

Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν ἡρώων τῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας πεσόντων ἀδελφῶν μας Κυπρίων πατριωτῶν. Αἰωνία ἡ μνήμη των.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ
Χ Η Μ Ι Κ Ω Ν

Ἐν ἔτει 1947 ὁ ἀείμνηστος Κωνσταντῖνος Δόσιος συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συνδέσμου μας μετὰ τινων μελῶν Συνταξιούχων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνοματεπώνυμα ἀναφέρονται εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Συνδέσμου μας.
Ἄποτίοντες φόρον τιμῆς πρὸς τὸν ἀείμνηστον Κωνσταντῖνον Δόσιον,

† ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΟΣΙΟΣ
1874 - 1955

δοσις ὑπῆρξεν ὁ πρωτεργάτης τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συνδέσμου τῶν Συνταξιούχων τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Χημικῶν, ἀφιερῶμεν τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς εἰς μνήμην του, καὶ ὡς πρώτην προσωπογραφίαν ἐκ τῶν ἐκλιπόντων συναδέλφων, ἐδεωρήσαμεν καθήκον νὰ παραθέσωμεν τὴν τοῦ ἴδρυτοῦ τοῦ Συνδέσμου μας, Κωνσταντῖνου Δόσιου, μὲ περίληψιν τῆς βιογραφίας του, εἰς ἔνδειξιν τιμῆς πρὸς τὸν ἐπὶ δεκαετίαν Πρόεδρον τοῦ Συνδέσμου μας.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Εἶναι ὀδυνηρὸν νὰ ἀσχολῆται τις μὲ τὰς βιογραφίας ἐκλιπόντων συναδέλφων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πολλοὶ ἦσαν γνωστοὶ καὶ φίλοι, τινὲς δὲ τούτων καὶ μαθηταὶ φίλτατοι, καὶ ὅμως, φαινόμενον φυσικὸν εἶναι ἢ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀποχώρησις, μᾶς παρηγορεῖ ὅμως τὸ γεγονός, ὅτι ἐκπληροῦμεν καθήκον ἱερὸν, ἐξιστοροῦντες τὸν βίον τῶν ἐκλιπόντων συναδέλφων μας.

Ἀσχολούμενοι μὲ τὴν πένθιμον αὐτὴν ἀφήγησιν ἀποτίομεν φόρον τιμῆς εἰς τὴν σεμνὴν των μνήμην, ἐπιτελοῦμεν δίδαγμα πρὸς τοὺς νεωτέρους, καὶ καταλείπομεν ἐνθύμιον διὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ συναδέλφους.

Ὁ θάνατος ἀποστερεῖ τὰς οἰκογενεῖας τοῦ προσφιλοῦς των, τοὺς φίλους τῶν ἀγαπημένων των, τοὺς συναδέλφους ἐκλεκτῶν συνεργατῶν καὶ τὴν Πατρίδα ὑπηρετῶν καὶ ἀξίων τέκνων τῆς.

Θρηνοῦμεν τοὺς ἐκλιπόντας, καὶ μόνον μία παρηγορία βαλασμώνει τὴν θλιμμένην μας ψυχὴν, ὅτι ὁ ἀπελθὼν ἐν ζωῇ ἠργάσθη, ἀπέδωσεν, ἐξετέλεσεν εὐόρκως καὶ τιμίως τὸ καθήκον του καὶ πρὸς τὴν οἰκογένειάν του καὶ πρὸς τὴν Πατρίδα.

Ὅσα νέος ἀπέρχεται τις τοῦ κόσμου τούτου, τόσῳ περισσότερον θρηνοῦμεν τὴν ἀπώλειάν του.

Εἰς ὅλα τὰ Κράτη ἢ ἐξιστόρησις τῶν βιογραφιῶν τῶν ἀπερχομένων τοῦ κόσμου τούτου, ἀποτελεῖ ἱερὸν τῶν μεταγενεστέρων ὑποχρέωσιν καὶ δὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος, τῶν ἐπιστημόνων, οἵτινες διὰ τοῦ ἀνησυχίου ἐρευνητικοῦ των πνεύματος προσδίδουν ζωὴν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ διὰ τῆς ἐπιστήμης των συντελοῦν εἰς τὴν πρόοδον τῆς Πατρίδος των καὶ γενικῶς εἰς τὴν πρόοδον τοῦ συνόλου τῆς ἀνθρωπότητος.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐκλιπόντας ὑπῆρξαν αὐτοδημιουργοὶ καὶ ὅμως ὑπῆρξαν ἄριστοι ἐπιστήμονες, ἐρευνηταὶ ὑπέροχοι, συγγραφεῖς διατριβῶν ἢ καὶ συγγραμμάτων, ἔκτακτοι ἐργάται τῆς ἐπιστήμης, στυλοβάται τῆς βιομηχανίας, ἐκλεκτοὶ ὑπάλληλοι, ἄριστοι ἐπαγγελματίαι.

Αὐτοδίδακτοι ὑπῆρξαν καὶ πολλοὶ ξένοι ἐπιστήμονες, οἵτινες ἀνεδείχθησαν μεγάλοι ἐρευνηταὶ, ἐξαιρετικαὶ φυσιογνομίαι, ὡς ὁ Davy, ὁ Faraday, ὁ Liebig, ὁ Pasteur, καὶ τόσοι ἄλλοι, τῶν ὁποίων τὰς προσωπογραφίας καὶ συντόμους βιογραφίας δὰ συμπεριλάβωμεν εἰς τὸ ὑπὸ ἐκτύπωσιν τεῦχος τοῦ ἔτους 1958.

Οί Χημικοί μας διὰ τῆς μελέτης, διὰ τῆς ἐργατικότητός των μορφώνονται ἀρτιώτατα, γνωρίζουν νὰ διαβάζουν τὰ καλὰ βιβλία, νὰ ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις των, νὰ προάγονται, νὰ καθίστανται ἀποδοτικοὶ καὶ ἀπαραίτητοι. Αἱ ἰδιότητες αὐταὶ διακρίνουν τὴν τάξιν μας.

Ἔργασία καὶ καλὸν βιβλίον εἶναι τὰ ἀπαραίτητα ὄπλα των. Ἡ ἀκαταπόνητος ἐργασία ἐξαντλεῖ τοὺς χημικούς, καὶ πολλοὶ ἀπέρχονται τοῦ κόσμου τούτου νέοι, πρὸς μεγάλην θλίψιν τῶν οἰκείων, τῶν φίλων, τῶν συναδέλφων, τῶν συνεργατῶν.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν φθάνουν εἰς ἓνα ζηλευτὸν σημεῖον προόδου καὶ προαγωγῆς ἡ ἄτεγκτος Μοῖρα στερεῖ τὴν οἰκογένειαν τοῦ προσφιλοῦς των, τοῦ προστάτου των.

Ἐπερκόπως πνευματικῆ, νευρικῆ καταπόνησις εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ αἷτια ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑποφέρουν καὶ ἐπέρχεται τὸ Μοιραῖον.

Ὅταν χάσωμεν τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἐνδυμούμεθα τὰ χαρίσματά των καὶ θρηνοῦμεν, διότι ὁ θάνατος ἀφήνει κενὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν, κενὸν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, κενὸν εἰς τὴν Πατρίδα.

Οἱ νέοι ἐπιστήμονες δὲ ἀναπληρώσουν βεβαίως τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ἀφήνουν οἱ ἐκλιπόντες συνάδελφοί μας, καὶ ἡ Πατρίς δὲ ἐξακολοθήσῃ μὲ τοὺς νέους συναδέλφους τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον οἱ ἐκλιπόντες ἐχάραξαν.

Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη.

Σημείωσις

Αἱ βιογραφίαι καὶ αἱ προσωπογραφίαι τῶν ἐκλιπόντων συναδέλφων δὲ συμπεριληφθῶν εἰς τὸ ἐκτυπούμενον τεῦχος τοῦ ἔτους 1958, οὕτως ὥστε οἱ προσφιλεῖς των νὰ ἔχουν μίαν ἱεράν ἀνάμνησιν, οἱ δὲ φίλοι καὶ συγγενεῖς, συνάδελφοι καὶ συνεργάται ἓνα ἐνθύμιον, τὸ ὁποῖον διὰ τοὺς μεταγενεστέρους θ' ἀποτελῇ δίδαγμα καὶ προσφιλὲς ἀνάγνωσμα.

Ἐκτὸς τῶν προσωπογραφιῶν καὶ βιογραφιῶν, εἰς τὸ ὑπὸ ἐκτύπωσιν τεῦχος δὲ περιλαμβάνονται καὶ θέματα Φυσικῆς καὶ Χημείας ὑπὸ τύπον ἐκλαϊκεύσεως, ἀλλὰ διδακτικῶν περιεχομένου διὰ τοὺς νέους ἐπιστήμονας.

Αἱ προσωπογραφίαι καὶ βιογραφίαι τῶν πρωτοπόρων τῆς ἐπιστήμης δὲ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὰ προσεχῶς ἐκδοθησόμενα τεύχη, ὡς καὶ αἱ προσωπογραφίαι καὶ αἱ βιογραφίαι τῶν μελῶν τοῦ Συνδέσμου μας.

ΟΘΩΝ ΑΝΤ. ΜΟΔΙΝΟΣ

(1885 - 1951)

Ποῖος ἦτο ὁ Ὀθων Μοδινός;

— Χημικός, διδάκτωρ τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν, Γενικός Διευθυντής τοῦ Χημείου τοῦ Κράτους, Πρωτεργάτης τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικής Ἀσφαλίσεως τῶν Χημικῶν, καὶ Πρόεδρος αὐτοῦ ἀπὸ τῆς συστάσεώς του.

Ἐγεννήθη εἰς τὴν Πλάκα τῆς Μήλου, ὅπου διήλθε τὴν στοιχειώδη ἐκ-

παίδευσιν. Μεθ' ὃ ἐξετέλεσε τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς, εἰς Σῆρον, εἰς τὸ Γυμνάσιον Λευκάδος, καὶ εἰς τὸ Γυμνάσιον Ἄρτης, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἔλαβε τὸ ἀπολυτήριον.

Ὁ θεῖος του Ζαφεῖριος Γαβαλᾶς, καθηγητὴς εἰς τὸ Γυμνάσιον Ἄρτης, ἐπεμελήθη τοῦ ἀνεψιοῦ, ὅστις ὑπῆρξεν ἀντάξιός του διακριθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς Πανεπιστημιακὰς του σπουδὰς.

Ἐν ἔτει 1910 ἔλαβε τὸ διδακτορικόν του δίπλωμα τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν. Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἔτρεφεν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν πρὸς τὰς Φυσικὰς Ἐπιστήμας καὶ ἰδίως πρὸς τὴν Χημείαν.

Ἐν ἔτει 1912 ἔλαβε μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν τοῦ Κρατικοῦ Χημείου τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ἐκρίθη ἄξιος, καὶ προσελήφθη μεταξὺ τῶν πρώτων ἐπιτυχόντων ὡς δημόσιος πλέον λειτουργός.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς ὑπηρέτησε τὸ Δημόσιον εἰς διάφορα Χημικὰ Ἐργαστήρια τοῦ Κράτους προαχθεὶς, μέχρι τῆς θέσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, εἰς τὴν ὅποιαν διορίσθη ἐν ἔτει 1937.

Ἐπὶ δέκα πέντε συναπτά ἔτη διετέλεσε Γενικός Διευθυντής, ἡ δὲ διοικήσις του ὑπῆρξε λίαν καρποφόρος. Ἐκείνητο διοικητικῆς ἰκανότητος καὶ ἐξαιρετικῆν κατάρτισιν ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὰ φοροτεχνικὰ προβλήματα.

Ὡς δημόσιος λειτουργός ὑπηρέτησεν ἐπὶ μίαν τεσσαρακονταετίαν. Διετέλεσε πρῶτος Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου μας, οὗτινος ὑπῆρξεν ὁ πρωτεργάτης καὶ τὸν ὅποιον οἱ συνταξιούχοι ἐ γ ν ω μ ο υ ν , ὡ ς καὶ τ ο ὗ ς λ ο ι π ο ὗ ς σ υ ν ε ρ γ ᾶ τ α ς τ ο υ .

Ὑπῆρξεν ἄτεγκτος ὅσον ἀφορᾷ τὸ καθήκον του καὶ ὡς διευθυντής ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του ἐπίκρανε φίλους του τινὰς καὶ συναδέλφους, ἀλλὰ παρ' ὄλον ὅτι ἐφέρετο ὑπερβολικὰ αὐστηρὸς καὶ πρὸς φίλους καὶ πρὸς συγγενεῖς καὶ συναδέλφους καὶ ἀγαπητοὺς του, ὑπῆρξε δίκαιος, ἐνάρετος, τίμιος, εἰλικρινής, ἐργατικός, πρότυπον δημοσίου λειτουργοῦ.

Ἡ Πατρις ἀπώλεσεν ἓνα ἀπὸ τὰ καλὰ της τέκνα. (*)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΩΝ

Ἡ ἐξιστόρησις τῶν βιογραφιῶν ἐπιτελεῖται συνήθως ὑπὸ τῶν οἰκείων τοῦ ἀποβιώσαντος, ἢ ὑπὸ φίλων ἢ συναδέλφων συνδεομένων στενωῶς καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μὲ σύντομον περιεχόμενον μὴ ὑπερβαῖνον τὴν μίαν σελίδα τοῦ τεύχους.

Εἶναι ἀπολύτως νοητόν, ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ διεξέλθωμεν ἐν συντομίᾳ τὴν δρᾶσιν μιᾶς ὀλοκλήρου ζωῆς ἐνός ἐπιστήμονος, τόσοσ ἀπὸ ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς, ὅσον καὶ ἀπὸ κοινωνικῆς τῆς αὐτῆς, καὶ πάντοτε θὰ παρουσιάζωνται κενά, τὰ ὅποια θὰ ἔπρεπε νὰ πληρωθοῦν, ὥστε οὐ μόνον ὁ σκοπὸς τὸν ὅποιον ἐπιδιώκομεν νὰ ἐπιτευχθῇ, ἀλλὰ καὶ πληρέστερα νὰ ἀνταποδίδῃται ἡ εἰκὼν τῆς δράσεως τοῦ ἐκλιπόντος.

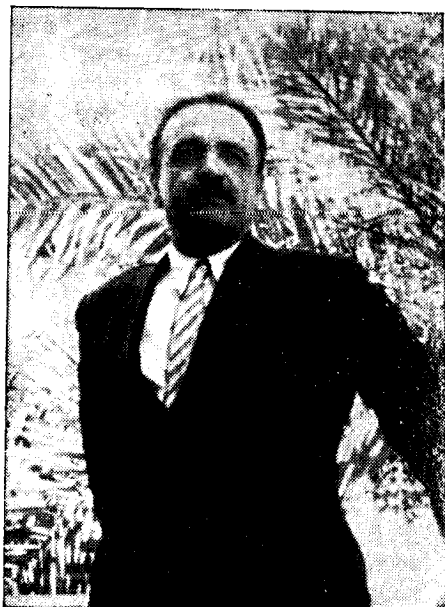
Οὐδόλως ἄσκοπον θεωροῦμεν νὰ προσδῶμεν συμπληρωματικὰ βιογραφικὰ σημεῖωματα, διὰ τοὺς ἀποστείλαντες πολὺ σύντομον βιογραφίαν τοῦ προσφιλῶς των, οὕτως ὥστε ἡ εἰκὼν τῆς δράσεως καὶ τὸ ἐν τῷ παρόντι πλαισίῳ διαγραφόμενον βιογραφικὸν σημεῖωμα νὰ καταστῇ εἰ δυνατόν πληρέστερον. Ὑποχρέωσις μας εἶναι νὰ σημειώσωμεν, ὅτι καταβάλλομεν πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἐπιτύχωμεν τοῦ σκοποῦ μας.

(*) Ἐκτενῆ βιογραφίαν καὶ ψηφίσματα, (βλέπε «Χημικὰ Χρονικά», τεύχος 16, ἀριθ. 3-4, Ἀπρίλιος 1951.

ΕΚΛΙΠΟΝΤΕΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

Χαραλ. Μαυρειδόπουλος

Παναγ. Α. Καμπάς

Άντων. Δεπάστας

Άντων. Γκιώνης

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΑΡΑΣ

(1885 - 1947)

Ἐγεννήθη ἐν Θήρᾳ, ὅπου διήλθε τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν μεθ' ἧς συνέχισεν ἐν τῷ Πρακτικῷ Βαρβακείῳ Λυκείῳ. Ἐν ἔτει 1907 ἔλαβε τὸ πτυχίον τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀριστεύσας.

Εὐθὺς ἐπανήλθεν εἰς Θήραν εἰς τὴν πατρικὴν ἐπιχείρησιν παρασκευῆς ἀποστάγματος οἴνου, μετ' οὗ πολὺ ἐταξείδευσεν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἠσχολήθη μετὰ τὴν βιομηχανίαν τοῦ βάμβακος καὶ τῆς σακχάρως.

Ἐν ἔτει 1914 κατόπιν διαγωνισμοῦ, προσλαμβάνεται ὡς ἐπιμελητὴς τοῦ Χημικοῦ Ἔργαστηρίου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν (τὸ σημερινὸν Γενικὸν Χημεῖον τοῦ Κράτους). Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν παρέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του ἐπισυμβάντος ἐν ἔτει 1947.

Ἐγραψε πλεῖστα ὄσα ἄρθρα, μελέτας καὶ διατριβὰς, εἰς διάφορα δελτία καὶ ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ. Εἰς τὸ Δελτίον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἑταιρείας τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ 1920 ἐδημοσιεύθησαν πολλὰ ἐκ τῶν μελετῶν του :

- 1) Χλωριοῦχον Ἀνθρακύλιον (Phosgen).
- 2) Ἐξέτασις βενζίνης γερμανικῶν ἀεροπλάνων.
- 3) Ἡ αὐτόματος ὀξειδωσις τῶν λιθανθράκων.
- 4) Ἡ βιομηχανία τοῦ καλλίου εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.
- 5) Περὶ γλυκερίνης.
- 6) Πῶς ἐνισχύεται ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα ; κ.ἄ.τ.

Εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἔργα» 1925, ἀναγράφονται πολλὰ μελέται του. Ὁ Κεραμεικός : Βιομηχανικὴ παραγωγή μεθυλικοῦ πνεύματος διὰ συνθέσεως καταλυτικῆς ὑπὸ πίεσιν, κ.ἄ.τ.

Εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ταχυδρόμον τοῦ 1928 : Ἡ σταθεροποίησις τῆς δραχμῆς καὶ ὁ καθορισμὸς μονάδος χρυσοῦ εἰς τὸ ἀκέραιον, μελέτη ἀξιόλογος.

Πλεῖστα ὄσα ἄλλα ἄρθρα τοῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ Ἑγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν τοῦ Ἐλευθερουδάκη.

Πολλαὶ ἄλλαι μελέται καὶ διατριβαὶ ἔχουν μείνη ἀνέκδοτοι. Ὑπῆρξε μέλος εἰς πλείστους Ὀργανισμοὺς, καὶ Σύμβουλος εἰς διαφόρους κρατικὰς Ὑπηρεσίας, ὡς εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀνασυγκροτήσεως, εἰς τὸ Ἀνώτατον Χημικὸν Συμβούλιον, εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Κρατικῶν Προμηθειῶν, μέλος εἰς πολλὰ ἐπιστημονικὰ Σωματεία, Συλλόγους καὶ Ἰδρύματα.

Μετέσχε τῆς Ἐπιτροπῆς Βιομηχανικῆς Παραγωγῆς καὶ Μεταλλευτικοῦ Πλούτου τῆς Χώρας καὶ δὲν διέκοψε τὴν συνεργασίαν του μέχρι θανάτου. Ἡ πολυμαθεία του ἦτο ἐξαιρετικὴ, ὑπῆρξεν ἀνώτερος ἄνθρωπος, ἥπιος, εὐσυνείδητος, πειστικός, ἔλαβε μέρος εἰς ἐπιστημονικὰ συνέδρια τῆς ἀλλοδαπῆς ἐπαξίως ἀντιπροσωπεύσας τὴν Πατρίδα μας.

Ὑπῆρξε τέλειος πατριώτης, εὐπατρ΄ιδης, ἔδρασε πατριωτικώτατα κατὰ τὸν χρόνον τῆς Κατοχῆς, καὶ ἀπεβίωσεν ἐργαζόμενος μέχρι τελευταίας πνοῆς, ὡς ἄξιον τέκνον τῆς Πατρίδος μας Ἑλλάδος.

Ὁ Ἰωάννης Καρᾶς ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὸν πάππον του Π. Ζάννον ἐκτὸς τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων πολλαπλῶν ἀρετῶν καὶ κἄτι ἄλλο, μέγα φίλτρον πρὸς τὴν Πατρίδα. Συμμετεῖχε εἰς τὸ Μακεδονικὸ Κομιτάτο, ἡ δὲ πατριωτικὴ του δρᾶσις ἐμφανίζεται καὶ εἰς τὸ ἀνέκδοτον Λεύκωμά του «Ἐμεῖς κι' οἱ ἐχθροὶ μας» εἰς τὸ ὁποῖον μὲ ἀδράς εἰκόνας παρουσιάζει ὀλην τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας ἐν ἀντιπαραβολῇ. Οἱ ὀλίγοι, οἵτινες εἶδον τὸ Λεύκωμα ἐκφράζουν τὴν εὐχὴν, ὅπως οἱ ἀρμόδιοι ἐπιληφθοῦν τῆς ἐκδόσεώς του. (*)

Τὸ δὲ ἄρθρον τοῦ «Ἀνατολικὴ Ρούμελη» τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 φύλλον τῆς «Ἑλληνικῆς Σκοπιᾶς» ἀποτελεῖ ἀλάθητον μαρτυρίαν ὅτι τὸ τμήμα αὐτὸ τῆς Θράκης ἀνήκει εἰς τὴν Ἑλλάδα, κ. ἄ. π.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

(*) Ἐκτενῆ βιογραφίαν, βλέπε «Τεχνικὰ Χρονικὰ», Ἰανουάριος 1947.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ε. ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

(1888 - 1948)

Ἐγεννήθη εἰς τὴν Κάτω Κλειτωρίαν τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων ἐν ἔτει 1888, ὅπου παρηκολούθησε τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς. Ἐν ἔτει 1910 ἐνεγράφη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἔλαβε δίπλωμα τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς. Κατόπιν διαγωνισμοῦ προσελήφθη ὡς δημόσιος λειτουργὸς εἰς τὸ Γενικὸν Χημεῖον τοῦ Κράτους, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάσθη μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ εὐσυνειδησίας, προαχθεὶς εἰς Προϊστάμενον, καὶ ἐργασθεὶς ὡς τοιοῦτος εἰς τὰ Παραρτήματα τοῦ Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους, ἤτοι εἰς τὸ Ἑράκλειον Κρήτης, εἰς τὴν Σάμον, εἰς τὴν Πρέβεζαν, εἰς τὰς Πάτρας καὶ εἰς τὸν Πύργον.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1939 μέχρι τοῦ 1945 διετέλεσεν Προϊστάμενος τοῦ ἐν Πειραιεῖ πρώτου καὶ μεγαλυτέρου Χημικοῦ Παραρτήματος τοῦ Κράτους κριθεὶς ὁ καταλληλότερος τῶν συναδέλφων του.

Ἐπὶ τῆς ὑπερτριακονταετῆς εὐδοκιμωτάτης ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ὀφείλεται καὶ ἡ ἄνοδος του εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς τῆς ἱεραρχίας, συνοδευομένη μετὰ τὰς ἀρίστας τῶν σχετικῶν ἐκθέσεων ἐπαγγελματικῆς καὶ ὑπηρεσιακῆς ἰκανότητος.

Ἀπεβίωσε τὴν 29 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1948. Ἐσχολήθη κυρίως μετὰ τὴν σαπωνοποιῖαν καὶ τὴν φορολογίαν τοῦ οἴνοπνεύματος, συνέγραψε δὲ καὶ βιβλίον, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς παρέμεινεν ἡμιτελές.

Ὅσοι ἐγνώρισαν αὐτὸν, δὲν θὰ λησμονήσουν τὴν καλωσύνην καὶ τὴν εὐγένειάν του. Ἐπῆρξεν ἄριστος οἰκογενειάρχης, ἀδέκαστος δημόσιος λειτουργός, πειθαρχικός, ἐπιλεκτὸν μέλος τῆς Χημικῆς οἰκογενείας, ὡς φίλος δὲ καὶ συνάδελφος ἀπὸ τοὺς ἀρίστους. Οἱ οἱ κείοι καὶ οἱ συγγενεῖς ἐθρήνησαν τὴν ἀπώλειάν του, οἱ δὲ φίλοι καὶ συνάδελφοι δὲν θὰ λησμονήσουν ποτὲ τὴν καλωσύνην καὶ τὴν ἀγαθότητά του.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΕΜΜ. ΒΑΣΙΛΑΚΑΚΗΣ

(1904 - 1944)

Κατήγετο ἐκ τοῦ χωρίου Λούτρα τῆς Ρεθύμνης. Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1904. Ἦτο πτωχός, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμονῆς του κατώρθωσε νὰ διεξέλθῃ τὰς τε ἐγκυκλίους καὶ μέσας σπουδὰς καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ ἀνωτέρας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν.

Ἐν ἔτει 1926 ἔλαβε τὸ διπλωμά του ὡς Χημικός, ἀπὸ τὴν νεοσύστατον Χημικὴν Σχολὴν τοῦ Ἀθήνησι Πανεπιστημίου.

Μετ' οὐ πολὺ προσλαμβάνεται ὡς χημικός εἰς τὰ ἐν Ἐλευσίνι Ἐλαιουργεῖα Χαριλάου καὶ Κανελλοπούλου, ἐνθα ἠργάσθη ἐπὶ δέκα ὀκτῶ ἔτη μὲ ἀξιοθαύμαστον δραστηριότητα, ἀποσπᾶσας τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀγάπην πάντων τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ Ἐταιρείᾳ προϊσταμένων τε καὶ ὑφισταμένων. Χάριν τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς δραστηριότητος, ἦν ἐπέδειξε καὶ τῶν προσόντων, ἅτινα ἐκέκτη-

το, ἐτιμήθη μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Τεχνικοῦ Διευθυντοῦ. Δυστυχῶς ἡ περίοδος τῆς Κατοχῆς ὑπῆρξε δι' αὐτὸν μοιραία, ἐμάρανε τὴν ζωντανία του, ἡ ὑγεία του ἐκλονίσθη καὶ τὴν 12ην Ἀπριλίου 1944 μὲ ἀλληλοσυγκρουόμενα αἰσθήματα σκλαβιάς καὶ ἐλευθερίας ἀπεβίωσεν ὁ ὑπέροχος ἐπιστήμων, ὁ ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος ὁ ἐκλεκτὸς Πατριώτης.

Ἦτο πρότυπον οἰκογενειάρχου, ὅσοι δὲ ἐγνώρισαν αὐτὸν ἔκλαυσαν διὰ τὴν ἀπώλειαν του, οἱ δὲ φίλοι καὶ συνεργάται καὶ συναδελφοὶ ἐλάτρευον αὐτὸν διὰ τὸ ἦθος του, διὰ τὴν καλωσύνην καὶ διὰ τὴν συναδελφικὴν του ἀλληλεγγύην καὶ διὰ τὸν ἀδάμαστον χαρακτῆρα του.

Ἡ μνήμη του θὰ παραμένῃ ἐς αἰεὶ ζωηρά· οὐ μόνον μεταξὺ τῶν οἰκείων καὶ συγγενῶν του, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν φίλων, τῶν συναδελφῶν καὶ τῶν συνεργατῶν του.

Ὁ Ὑψιστος ἄς ἀναπαύσῃ Αὐτὸν αἰωνίως εἰς τὴν μακαριότητα. (*)

(*) Βλέπε : « Ραδάμανθς », τεύχος 6 (532) Ἀπριλίου 1946.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΞΕΝΑΚΗΣ

(1903 - 1956)

Υιός του Ίσιδώρου Ξενάκη. Έγεννήθη εις Ίκαριαν έν έτει 1903. Έζησεν εις Αίγυπτον, όπου ήτο έγκατεστημένη ή οίκογένειά του.

Άποπερατώσας τας γυμνασιακάς του σπουδάς εις τήν Άμπέ-τειον Σχολήν του Καίρου μετέβη εις Γερμανίαν (1922 - 1927) όπου έτυχε πτυχίον χημικού με βαθμόν άριστα γενόμενος έν συνεχεία διδάκτωρ.

Ήργάσθη εις Άλεξάνδρειαν επί δύο έτη, άσχολούμενος ειδικώς με τήν βαφικήν και με είδη γραφής, μεθ' ό εις Κάϊρον, όπου ίδρυσεν ιδιωτικάς έπιχειρήσεις.

Έν έτει 1939 ήλθεν εις τήν Έλλάδα και έκτοτε παρέμεινεν έδω, έργασθεις κατ' άρχάς εις Έργοστάσια Έλαιουργίας και Σαπωνοποιίας.

Έν έτει 1943 διωρίσθη εις τó Ύπουργείον Έμπορίου και από του έτους 1945 είχεν ιδικάς του έπιχειρήσεις.

Άπέθανεν αιφνιδίως τήν 27ην Ίανουαρίου 1956, νεώτα-

τος έκ καρδιακού έμφράγματος. Ήτο άριστα κατηρτισμένος ως χημικός, ή δέ εύρεία μόρφωσίς του καθίστα αυτόν λίαν συμπαθή και άγαπητόν εις τούς φίλους και συναδέλφους, ή δέ καλωσύνη του θα παραμείνη άλησμόνητος, τόσον μεταξύ των οίκείων και συγγενών του όσον και μεταξύ των φίλων, συναδέλφων και συνεργατών του.

Άπεβίωσε νέος και δέν ήδυνήθη νά αξιοποιήση τας πολυσχιδείς γνώσεις του προς όφελος τής Έπιστήμης, τής οίκογενείας και τής Πατρίδος του.

Όύτως άπωλέσαμεν ένα από τούς καλούς και λίαν συμπαθείς έπιστήμονας, λίαν προώρως.

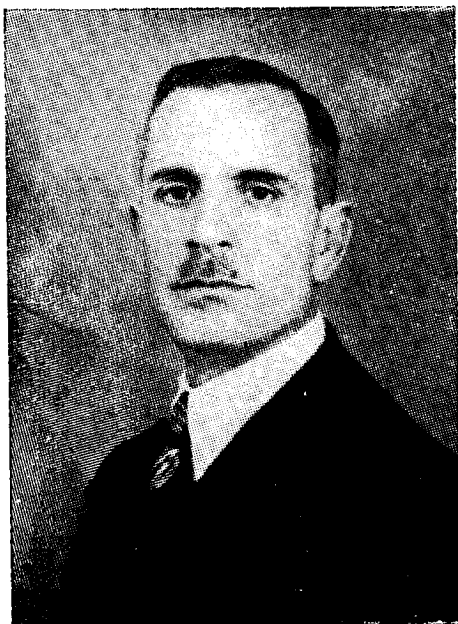
Αίω ν ί α ή μ ν ή μ η τ ο υ .

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ

(1899 - 1951)

Ἐγεννήθη εἰς τὸ Ληξούριον τῆς Κεφαλληνίας ἐν ἔτει 1899, ὅπου ἐξετέλεσε τὰς τε ἐγκυκλίους καὶ γυμνασιακὰς τοῦ σπουδᾶς. Μεθ' ὃ ἐνεγράφη ἐν ἔτει 1918 εἰς τὴν Φυσικομαθηματικὴν Σχολὴν (Τμῆμα Χημικοῦ) καὶ ἐν ἔτει 1922 ἔλαβε τὸ δίπλωμα ὡς χημικός. Μεθ' ὃ

προσηλθεν εἰς ἐξετάσεις γενομένου διαγωνισμοῦ τοῦ Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους, ἐπέτυχε καὶ διωρίσθη ὡς δημόσιος λειτουργός. Ὑπηρετήσεν ἐπὶ εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ἔτη μὲ ζήλον καὶ ὀφειώσιν εἰς τὸ καθῆκον του καὶ τὴν 29ην Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1951 ἀπεβίωσε μὲ τὴν συνείδησιν ἡρεμον ὅτι ἐπετέλεσε τὸ καθῆκον του.

Ἦτο κάτοχος πάσης λεπτομερείας ἀφορώσης τὴν ὑπηρεσίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν εἰργάζετο, λαμπρὸς ἐπιστήμων διεκρίνετο διὰ τὸ ἦθος καὶ

τὴν ἐντιμότητα ἣτις χαρακτηρίζει ἰδιαιτέρως τοὺς καλοὺς δημοσίους λειτουργούς. Ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἀγαθότης του θὰ παραμείνουν ἀλησμόνητοι καὶ εἰς τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς καὶ εἰς τοὺς φίλους καὶ συναδέλφους μεθ' ὧν συνεργάζετο.

Δυσαναπλήρωτον κενὸν ἐγκαταλείπουν οἱ καλοὶ δημόσιοι λειτουργοί, καθ' ὅσον δὲν εἶναι εὐκόλον ν' ἀποκτηθοῦν αἱ τόσαι τεχνικαὶ γνώσεις, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ ἡ Ὑπηρεσία ἀπὸ τοὺς νεοδιοριζομένους.

Θρηνοῦμεν τοὺς ἀπερχομένους καὶ ὡς καλοὺς ἐπιστήμονας καὶ ὡς καλοὺς οἰκογενειάρχας, καὶ ὡς καλοὺς φίλους καὶ καλοὺς Πατριώτας.

Αἰωνία ἡ μνήμη του.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Π ρ ό ς

Τους κ. κ. φίλους, συναδέλφους και κ. κ. Βιομηχάνους

Ἄγαπητοὶ συνάδελφοι καὶ φίλοι Βιομήχανοι,

Ἡ ἐκτύπωσις τοῦ τεύχους τῶν Συνταξιούχων τοῦ Ταμείου ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Χημικῶν συνεχίζεται. Ἐλπίζομεν εἰς τὴν ὑποστήριξίν σας. Μεταξὺ Ὑμῶν καὶ ἡμῶν ὑφίσταται ἡ σχετικὴ ἀλληλεγγύη ἢ ἐνώουσα τοὺς νέους μὲ τοὺς γέροντας. Ἐκαστος εἰς τὸν τομέα του ἠργάσθη καὶ ἐργάζεται δι' ἓνα ἱερὸν σκοπὸν, διὰ τὴν Ἐπιστήμην, διὰ τὴν Πατρίδα καὶ διὰ τὴν Οἰκογένειάν του. Ἐκαστος προσφέρει ὅτι δύναται. Καὶ ἡμεῖς προσφέρομεν ἤδη τὸ τεύχος τοῦ Συνδέσμου μας.

Ὅσοι ἀπὸ Ὑμῶν ἐπιθυμεῖτε νὰ μᾶς διαβάσθητε, ὅχι μόνον θὰ ἐπιτελέσητε τιμὴν εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀντιληφθῆτε ὅτι τὸ ἔργον μας ἐκπληροῖ ὠρισμένον σκοπὸν.

Ἀποτίομεν φόρον τιμῆς εἰς τοὺς ἐκλιπόντας Καθηγητὰς τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων μας.

Ἀποτίομεν φόρον τιμῆς πρὸς τοὺς ἐκλιπόντας συναδέλφους, μέλη τοῦ Συνδέσμου μας, ἅτινα ἠργάσθησαν καὶ ἐθεμελίωσαν τὸ οἰκοδόμημα τῆς Χημείας εἰς τὴν Πατρίδα μας.

Ἀποτίομεν φόρον τιμῆς καὶ πρὸς Ἐκείνους, οἵτινες ἐδημιούργησαν τὰ Ἐργοστάσια, διὰ τὰ ὁποῖα ἡμεῖς αἰσθανόμεθα χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν σήμερον.

Ἄλλὰ καὶ κάτι ἄλλο. Εἰς τὰ ἐκτυπούμενα τεύχη μας περιλαμβάνονται αἱ προσωπογραφίαι καὶ βιογραφίαι μεγάλων φυσιογνωμιῶν, τῶν Πρωτοπόρων τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Χημείας καὶ τῆς Φυσικῆς, ἐν μικρογραφίᾳ μὲν ἀλλὰ μὲ περιεχόμενον πολὺ διδακτικὸν διὰ τοὺς νεωτέρους, ὡς καὶ θέματα περὶ φιλοσόφων τῆς Ἀρχαιότητος.

Ἐπίσης περιλαμβάνονται καὶ θέματα σχετικὰ πρὸς τὸν κλάδον μας, ὡς καὶ τινα ἐνδιαφέροντα ἡμᾶς ἀπὸ συνδικαλιστικῆς πλευρᾶς, καθ' ὅσον μαυθάνουν οἱ Διοικοῦντες τὸ τί προσφέρομεν εἰς τὴν Κοινωνίαν καὶ τὴν Πατρίδα μας.

Ὅλα αὐτὰ τὰ θέματα ὑπὸ τύπον ἐκλαϊκεύσεως ἀποτελοῦν ὠραῖον ἀνάγνωσμα, διαφωτιστικὸν καὶ διδακτικὸν συγχρόνως.

Ὡστε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἶναι καλὸν καὶ χρήσιμον τὸ βιβλίον μας.

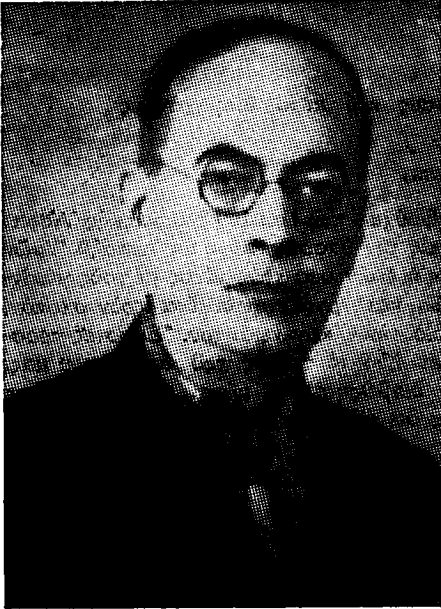
Ἐὰν τύχωμεν τῆς ὑποστηρίξεώς σας θὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ σκοποῦ μας καὶ τοῦτο θὰ ὀφείλεται εἰς Ὑμᾶς.

Τὸ τεύχος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνεξάρτητα μέρη. Ἦτοι τὸ πρῶτον τοῦ ἔτους 1957 καὶ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον μέρος τοῦ ἔτους 1958. Πλήρες ἢ κατὰ μέρη, ἅμα τῇ ἐκτύπώσει, θὰ πωλῆται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΓΙΑΝΝΑΡΟΣ

(1884 - 1954)

Ἐγεννήθη εἰς Ἀθήνας τὴν 16ην Ἰουλίου 1884. Ἐφοίτησεν εἰς τὸ « Πρακτικὸν Λύκειον » καὶ κατόπιν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν εἰς τὸ τμήμα τὸ Φυσικομαθηματικόν (1901 - 1905). Μετὰ τὰς διπλωμα-

τικὰς του ἐξετάσεις, μετέβη πρὸς ἀνωτέρας σπουδὰς εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου ἠκολούθησε μαθήματα εἰς τὸ ἐν Μονάχῳ Πανεπιστήμιον, εἰδικευθεὶς δὲ ὡς εἰδικὸς χημικὸς μεταλλειολόγος εἰς τὸ ἐν Φραϊβέργῃ, λαβὼν τὸν τίτλον τοῦ διδάκτορος τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν (1905 - 1909). Διετέλεσεν ἐπὶ ὀκταετίαν διευθυντὴς τῶν καμίνων τῆς Ἐταιρείας Βάλιας - Καραϊδίν ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ (1913 - 1921), μεθ' ἧς ἐπανήλθεν εἰς Ἑλλάδα ἐργασθεὶς εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας, ὡς χημικὸς εἰς τὰ μεταλλεῖα Ἐρμιόνης καὶ Κύθνου.

Εἰς Πάτρας (Ἀλευρόμυλος Τριάντη) καὶ τελικῶς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐφοδιασμοῦ ὡς χημικὸς (1935 - 1950) ὅποτε παρητήθη λόγῳ ἡλικίας. Ἀπεβίωσε τὴν 18ην Ἰουλίου 1954.

Ἐπὶ ἤρξεν εὐρυμαθέστατος καὶ γλωσσομαθὴς.

Ὡς δημόσιος λειτουργὸς ἐξετέλεσε τὰ καθήκοντά του μετὰ πολλῆς εὐσυνειδησίας, ἐντιμότητος καὶ ἀρετῆς. Ἐπὶ ἤρξεν ἀγαπητὸς εἰς τοὺς φίλους καὶ συναδέλφους του.

Ἡ πολυσχιδῆς δρᾶσις του κατεπόνησεν αὐτόν, ἀλλ' ἡ ἐπιμονὴ του εἰς τὸ καθῆκον καὶ τὴν ὑπηρεσίαν του μαρτυροῦν πόσα χαρίσματα ἐκέκτητο. Ὡς πρὸς τοὺς φίλους καὶ συναδέλφους του ἐφέρετο λίαν εὐγενῶς, ἀλλὰ καίτοι αὐστηρὸς εἰς τὸ καθῆκον δὲν ἐπὶ κρानε τοὺς μετ' αὐτοῦ συνεργαζομένους προϊσταμένους ἢ ὑφισταμένους του. Ἐπὶ ἤρξε πρότυπον δημοσίου λειτουργοῦ.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΠΕΤΡΟΣ ΦΩΚΑΣ ΚΟΣΜΕΤΑΤΟΣ (ΤΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ)

(1908 - 1949)

Έγεννήθη εις τὸ Ἀργοστόλιον τῆ 26)10)1908, ὅπου διήλθε τὰς ἐγκυκλίους αὐτοῦ σπουδὰς, μεθ' ὧ ἐξετέλεσεν ἐν Ἀθήναις τὰς Γυμνασιακὰς τοῦ σπουδὰς συνεχίσας αὐτὰς εις Παρισίους, ὅπου ἐξετέλεσε καὶ τὰς Πανεπιστημιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς 1926 - 1930 εις τὸ: Institut de Chimie appliquée.

Ἐλαβε τὸ δίπλωμά του ὡς : Ingenieur Chimiste. Συγχρόνως ἔλαβε καὶ δίπλωμα δεξιοτεχνίας πιάνου τῆς Σχολῆς « Courbin » εις Παρισίους 1930.

Ἐν ἔτει 1933 προσελήφθη εις τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπιουργίαν ὡς χημικός.

Ἐν ἔτει 1935 ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας δι' ἐπιστημονικὰς μελέτας εις γερμανικά, ἑλβετικά καὶ γαλλικά ἔργοστάσια.

Ἐφήρμοσε πρῶτος ἐν Ἑλλάδι τὴν μέθοδον τοῦ « φίλμ ντρούκ » διὰ τὰ μεταξωτὰ.

Πρῶτος ἀπεμόνωσε τὸ ἐλαϊκὸν ὀξύ καὶ προέβη εις σαπωνοποίησιν τούτου ἀπ' εὐθείας με καυστικὴν σόδαν διὰ τὴν ζωϊκὴν μέταξαν. Ὁ πρῶτος ὅστις ἐφήρμοσε τὴν βαφὴν τῶν μαύρων ὑφασμάτων με *extrait campêche*. Ἐν ἔτει 1936 ὠνομάσθη προϊστάμενος τῆς Μεταξουργίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιουργίας. Ἐν ἔτει 1940 - 1941 ὑπηρέτησεν ὡς στρατιώτης καὶ μετ' οὗ πολὺ ὡς ἀνθυπολοχαγὸς πυροτεχνουργός. Ἐν ἔτει 1946 καθίσταται προϊστάμενος ὄλων τῶν Χημικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιουργίας. Τὴν 16ην Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1949 ἀπεβίωσεν ἀπὸ ὀξυτάτην λευχαιμίαν.

Οὕτως ἀπῆλθεν νέος ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἐπιστήμων. Ἡ Ἐπιουργία ἀπώλεσεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτῆς συνεργάτας, ὁ χημικός κόσμος ἕνα ἀγαπητὸν συνάδελφον, ἕνα εὐρυμαθῆ ἐπιστήμονα, καὶ οἱ οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς τὸν ἀγαπημένον τους, Ἡ Πατρίς ἕνα ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ καὶ διακεκριμένα τέκνα τῆς.

Αἰωνία ἡ μνήμη του.

ΣΤΑΥΡΟΣ Κ. ΜΠΑΛΛΗΣ

(1880 - 1944)

Έγεννήθη εις Σωζούπολιν τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ἐκ πατρὸς γαιοκτήμονος ἐμπορευομένου τὴν ξυλείαν τῶν δασῶν του. Εἰς ἡλικίαν μόλις 14 ἔτων κινδυνεύων νὰ διωχθῆ ἰδίῳ ἀντιβουλγαρικῶν

ἐκδηλώσεών του, ἀπεστάλη κρυφίως ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐτελείωσε τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς, εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολὴν, ἀποφοιτήσας ἐν ἔτει 1896. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἦλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐνεγράφη εἰς τὴν Σχολὴν χημικῶν τῆς Ἀκαδημίας Ρουσοπούλου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεφοίτησεν ἐν ἔτει 1901 τυχὼν διπλώματος χημικοῦ μὲ τὸν βαθμὸν ἀριστα. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του προσελήφθη εἰς τὴν Ἐταιρείαν Ζάννου καὶ Ρὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ Ἔργοστάσιον Δημ. Πουρῆ Ἐγγαμος καὶ πατὴρ δύο τέκνων μετέσχεν ὡς ἐθελοντῆς τῶν πολέμων 1912 - 1913. Ἐν ἔτει 1918 ἀποχωρήσας τοῦ Ἐργοστασίου Πουρῆ ἱδρυσεν ἐν Πειραιεῖ ἴδιον

Ἔργοστάσιον Ποτοποιίας διατηρήσας τοῦτο μέχρι τοῦ ἔτους 1932, ὅτε διέλυσε τὴν ἐπιχείρησίν του κληθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα ἀναλάβῃ ἐκεῖ τὴν ἱδρυσίν καὶ ὀργάνωσιν καὶ διεύθυνσιν τῶν Ἐργοστασίων Οἰνοπνευμοτοποιίας Α. Τεφνίκ.

Καταληφθεὶς ὑπὸ νοσταλγίας ἐπανῆλθεν εἰς Πε.ραιᾶ ἐν ἔτει 1933 καὶ ἐπεδόθη ἔκτοτε εἰς τὴν οἰνολογίαν ὡς ἐλεύθερος ἐπαγγελματίας.

Κάτοχος εὐρείας ἐπαγγελματικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως ἐξέδωκε μελέτην ὑπὸ τὸν τίτλον « Αἱ ἀσθένειαι τῆς ἀμπέλου » καὶ ἀφηκεν ἀνεκδότους τέσσαρας ἐτέρας ὑπὸ τοὺς τίτλους: « Ποτοποιία, Οἰνοποιία, Ὀξοποιία καὶ Ἀρωματοποιία ». Ἀπεβίωσε τὴν 4ην Μαΐου 1944 εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν προσβληθεὶς ὑπὸ ὀξείας νεφρίτιδος. Καθ' ὅλον τὸν βίον του διεκρίθη διὰ τὴν φιλοπατρίαν του, διὰ τὴν εὐγένειάν του καὶ τὰ πλοῦσια χαρίσματά του.

Ἡ κοινωμία τοῦ Πειραιῶς καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν ἐξετίμησαν καὶ ἠγάπησαν αὐτὸν ἀπερίοριστα. Αἰώνια ἡ μνήμη του.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

(1896 - 1942)

Έγεννήθη έν Άθήναις κατά τό έτος 1896 και ένεγράφη εις την Σχολήν τών Φυσικών και Μαθηματικών Έπιστημών τοϋ Άθήνησι Πανεπιστημίου κατά τό Άκαδημαϊκόν έτος 1911 - 1912. Διετέλεσε βοηθός έν τῇ τό πρώτον ίδρυθειση έδρα τῆς Φυσικο - Χημείας παρά τῷ άειμνήστῳ καθηγητῇ Δημητρίῳ Τσακαλώτῳ και άπησχολήθη έν συνεχείαι εις διαφόρους έργασίας βιομηχανικής και τεχνικής φύσεως, διαπρέψας, λόγω τῆς πολισχιδουδ μορφώσεώς του. Μεταξύ άλλων άπησχολήθη εις την βιομηχανικήν παραγωγήν τῆς καθαρᾶς γλυκόζης έκ τῆς έλληνικῆς σταφίδος έν τῷ ίδρυθέντι κατά τό έτος 1937 πρὸς τοϋτο Έργοστασίῳ ὑπό τῆς Άνω. Βιομηχανικής Έταιρείας καθαρᾶς γλυκόζης (δεξτρόζης).

Ήσχολήθη ὡς τεχνικός σύμβουλος, λόγω τῆς μεγάλης του γλωσσομαθείας και τών εύρυτάτων τεχνικῶν του γνώσεων ὡς σύμβουλος και ὀργανωτῆς γραφείων προστασίας εύρεσιτεχνιῶν και βραδύτερον ὡς χημικός και διευθυντῆς τοϋ έν Καλάμαις έργοστασίου τῆς Άωνύμου Γεωργικῆς Βιομηχανίας.

Άπεβίωσεν έν Άθήναις τήν 30ήν Άπριλίου 1942 κατόπιν έγχειρήσεως.

Ύπῆρξεν άριστος έπιστήμων, γλωσσομαθέστατος, ὡς άνθρωπος δέ καλός, εύπρόσήγορος, μειλίχιος, χαρακτήρ δέ άδαμάντινος. Όσοι έγνώρισαν αὐτόν άναμιμνήσκονται μέ θλίψιν τοϋ άγαπητοϋ των φίλου και συναδέλφου, τοϋ λαμπροϋ αὐτοϋ άνθρώπου, ὅστις έγκατέλειπεν ἡμᾶς εις ἡλικίαν μόλις τεσσαράκοντα έξ έτών, εις ἡλικίαν καθ' ἣν ἤρξατο ἡ εύρεϊα αὐτοϋ σταδιοδρομία και έχάραζε ἡμέρα λαμπρά. Οὕτως ηϋδόκησε τῷ Κυρίῳ.

Αίωνία ἡ μνήμη του.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΛΙΑΟΥΤΣΗΣ

(1882 - 1954)

Έγεννήθη εις Κύμην Εύβοίας, όπου έξετέλεσε τας έγκυκλίους σπουδάς του. Μεθ' ό ενεγράφη εις τήν Χημικήν Σχολήν «'Ακαδημίας Ρουσοπούλου» όπόθεν και έλαβε δίπλωμα Χημικοϋ. Έν έτει 1909

διωρίσθη ως Χημικός εις τό έν Μύλοις 'Αθηνών 'Εργοστάσιον Οίνων και Οίνοπνευμάτων. Έν έτει 1910 μετετέθη ως χημικός εις τό έν 'Ελευσίνοι 'Εργοστάσιον τής αύτης 'Εταιρείας, εις ό ήργάσθη λίαν εύδοκίμως και έν έτει 1918 προήχθη εις ύποδιευθυντήν, και έν έτει 1920 εις διευθυντήν τοϋ αύτοϋ 'Εργοστασίου, όπου έν συνεχεία ειργάζετο έως τόν 'Οκτώβριον τοϋ έτους 1954 ότε και άπεβίωσεν.

Καθ' όλον τόν χρόνον τής σταδιοδρομίας του ήσχολήθη με τήν βιομηχανίαν οίνων και οίνοπνευμάτων.

'Υπήρξεν ως Χημικός άριστος, ειδικώς έκπαιδευθείς εις τόν κλάδον τής Βιομηχανίας

Οίνων και Οίνοπνευμάτων. 'Από μικράς ήλικίας έτυχε τής άμερίστου έμπιστοσύνης τών προϊσταμένων αύτοϋ, λόγω δέ τής έργατικότητός του, τής έπιμελείας του, τής άφοσιώσεώς του πρός τό καθήκον, και τής καλής του πρός τούς Προϊσταμένους του συμπεριφοράς άνήλθε τας βαθμίδας τής Ιεραρχίας μέχρι τοϋ Διευθυντοϋ.

Οί οικείοι και οί συγγενείς θά άναμιμνήσκωνται με θλίψιν τήν άπώλειάν του, οί δέ φίλοι και συνάδελφοι και συνεργάται τόν καλόν και άγαθόν συνάδελφον και τόν λαμπρόν έπιστήμονα.

Μαζύ με άλλους τούς άλλους και ένα άκόμη καλόν τέκνον έχασεν ή Πατρίς.

Αί ω ν ί α ή μ ν ή μ η τ ο υ .

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ Ν. ΓΛΥΝΟΣ

(1876 - 1936)

Ἐγεννήθη εἰς Ἐρμούπολιν τῆς Σύρου, ὅπου ἐξετέλεσε τὰς ἐγκλίους καὶ μέσας σπουδὰς, λαβὼν ἀπολυτήριον Γυμνασίου τῆς Σύρου. Μεθ' ὃ ἐνεγράφη εἰς τὸ Ἀθήνησι Πανεπιστήμιον, λαβὼν δίπλωμα Φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐν ἔτει 1900. Εἶτα δὲ πρὸς εὐρυτέραν μόρφωσιν μετέβη εἰς Καρλσρούην Γερμανίας, ὅπου ἐξεπαιδεύθη εἰδικῶς εἰς τὴν Χημείαν. Διετέλεσε βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ Χρηστομάνου. Ἀποφοιτήσας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καρλσρούης μετέβη τὸ 1907 εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου καὶ διέμεινεν ἐπὶ μακρόν, ἐργασθεὶς ἐπὶ δεκατρία συνεχῆ ἔτη ὡς πρῶτος χημικός τῆς Ἐλαιουργικῆς ἐταιρείας «Kafr-el Zayat Cotta» Company LTD., εἰς τὴν κατεργασίαν σαπυνοποιίας.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν ἔτει 1929 προσελήφθη εἰς τὰ ἐργοστάσια «Ἐλαιοφοῖνιξ», βιομηχανικὴν ἐλαιουργίαν ὑδρογονώσεως ἐλαίων. Ἠργάσθη ἐπὶ μίαν τριετίαν, μεθ' ὃ

προσελήφθη εἰς τὸ ἐργοστάσιον Ἀθ. Κρίνου παρασκευῆς παρκετίνης, βερνικίων, χρωμάτων κ. λ. π.

Ἐν ἔτει 1931 κατὰ παράκλησιν τοῦ κ. Στρίγγου ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐργοστασίου BESO εἰς Πάτρας. Ἠργάσθη εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν λιαν εὐδοκίμως ἐπὶ μίαν πενταετίαν ἤτοι μέχρι τοῦ Μαΐου τοῦ ἔτους 1936, ὅτε ἐπῆλθε τὸ μοῖρατον. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις.

Ἄριστος ἐπιστήμων, με' ἐξαιρετικὴν μόρφωσιν, με' ἀδαμάντινον χαρακτήρα, ἀπήλαυσε τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν συναδέλφων, τῶν φίλων, τῶν συνεργατῶν του. Ἡ ἀπώλειά του ἀφήκε κενὸν δυσαναπλήρωτον εἰς τὴν οἰκογένειάν του.

Ἡ οἰκογένειά του ἐθρήνησε τὸν προστάτην τῆς συγγενεῖς, φίλοι, συναδέλφοι καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συνεργασθέντες, τὸν ἀξιαγάπητον καὶ ἐξαιρετικὸν ἄνθρωπον, καὶ ἡ Ἐπιστήμη ἕνα ἀπὸ τοὺς ἱεροφάντας καὶ λάτρας αὐτῆς.

Αἰωνία ἡ μνήμη του.

ΚΩΝ. Μ. ΛΟΥΣΗΣ

(1904 - 1949)

Έγεννήθη εις Νάουσαν τῆς Μακεδονίας, ὅπου διήλθε τὰς ἐγκυκλίουσ σπουδὰς του. Τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς ἐξετέλεσε εις Θεσσαλονίκην, ἔλαβε δὲ τὸ ἀπολυτήριόν του ἐν ἔτει 1923. Εἶτα δὲ μετέβη εις Bordeaux, ἵνα εἰδικευθῆ̄ εις τὴν οἰνολογίαν, ὅπου ἔλαβε

τὸ δίπλωμα καὶ ἠργάσθη εις τὸ διυλιστήριον: Distillerie Coopérative d'Anneville sur Scie.

Ἐν ἔτει 1930 ἔρχεται εις τὴν Ἑλλάδα καὶ ὑπηρετεῖ ὡς στρατιώτης εις τὸ 50ὸν Σύνταγμα Πεζικοῦ εις Θεσσαλονίκην καὶ εις Βέρροϊαν. Μεθ' ὃ προσλαμβάνεται ὡς χημικός εις τὴν Ἐνωσιν Συνεταιρισμῶν Οἴνου Κρήτης εις τὰ Χανία καὶ εις τὴν Σητεϊάν μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1933, ὅτε ἐπιστρέφει εις τὴν Γενέτειραν καὶ ἀσχολεῖται μετὰ τὴν βαφικὴν τῶν ὑφασμάτων εις τὸ ἐργοστάσιον «Ἐρια» Α. Ε. (Βορρές — Μαρσάν καὶ Σία (1934 ἕως 1938). Ἐν ἔτει 1936 ἔλαβε δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας ὑπ' ἀριθ. 6921 διὰ τὴν ἐφεύρεσίν του «Ἐλαιον ἐρίων μετὰ εἰδικῆς μεθόδου ὑδροτριβῆς καὶ πλύσεως μαλλίνων ὑφασμάτων». Ἐν ἔτει

1938 ἀναλαμβάνει θέσιν χημικοῦ εις τὴν Ὑφαντουργίαν «Λεβιάθαν» Μουρτζοῦκος καὶ Σία εις Βόλον, μέχρι τοῦ Φεβρουαρίου 1947.

Ἐλαβε μέρος εις τὸ Ἀλβανικὸν Μέτωπον, μετ' ὃ ἀπεστάλη εις Ἀθήνας τὸν Ἰανουάριον 1941 εις τὴν Σχολὴν Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν, ὅπου ἔγινε ἔφεδρος ἀνθυπολοχαγός.

Κατὰ τὴν κατοχὴν ἡ ὑγεία του ἐκλονίσθη ἀπὸ τὰ βασιανιστήρια τῶν Γερμανῶν ἀνεπανορθώτως. Ὑπέστη νόσημα καρδιακόν, εις τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπεται νὰ ἀσκῆ πλέον ὡς χημικός, τὴν ἐργασίαν του τὴν ὅποιαν ἐλάτρευε. Μετέβη εις τὴν Τσεχοσλοβακίαν, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ βελτιωθῆ̄ ἡ κατάστασίς του, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπῆλθε τὸ μοῖραϊον. Ἀπεβίωσε τὴν 26ην Ἰουλίου 1949. Ὑπῆρξε λαμπρὸς ἐπιστήμων, ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος, ἐργατικώτατος, γεμάτος ἀγάπην πρὸς τὴν οἰκογένειάν του, πρὸς τοὺς φίλους του, πρὸς τοὺς συναδέλφους, πρὸς πάντας τοὺς γνωρίζοντας αὐτόν.

Αἰώνια αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΕΔΑΚΗΣ

(1900 - 1944)

Έγεννήθη έν 'Αθήναις έν έτει 1900. Τήν στοιχειώδη καί γυμνασιακήν παιδείυσιν διήνυσεν έν Χανίοις καί έν 'Αθήναις. Ένεγράφη εις τήν Χημικήν Σχολήν τοϋ Πανεπιστημίου 'Αθηνών, άπεφοίτησε δέ έν έτει 1927 άριστεύσας εις τάς διπλωματικές έξετάσεις.

Έργάσθη ώς χημικός παρά τή 'Ανωνώμω Έταιρεία Οίνων καί Οίνοπνευμάτων μέχρι της 2ας 'Ιανουαρίου 1945 χρονολογίας τοϋ θανάτου του, έκτός χρονικού διαστήματος μετά μικρής διακοπής, άπό Νοεμβρίου 1930 μέχρι Αύγουστου 1931, καθ' ήν παρέσχε τήν έπιστημονικήν συνδρομήν του παρά τή τότε νεοσυστάτω Α.Ε. «Βάκχος — Ένωμένοι Παραγωγοί Οίνων καί Οίνοπνευμάτων».

Διαθέτων άρτίαν έπιστημονικήν κατάρτισιν, ειδικευθείς εις τήν οίνολογίαν καί επί πλέον έφοδιασμένος πλήρως διά γνώσεων λογιστικής καί διπλογραφίας, καί κάτοχος της γαλλικής γλώσσης προσέφερε πολυτίμους ύπηρεσίας παρά τή Α.Ε. Οίνων καί Οίνοπνευμάτων. Η διοίκησις έκτιμώσα τήν συμβολήν εις τήν καθόλου πρόοδον αύτης τω είχεν αναθέσει τά καθήκοντα διευθυντοϋ τοϋ προσωπικοϋ.

Προικισμένος διά τών άρετών της έργατικότητας, της εϋσυνειδησίας καί τοϋ ύπερμέτρου καί ύπερβολικοϋ ζήλου καί έχων άκέραιον χαρακτήρα ό τόνον προώρως εις ήλικίαν μόλις 44 έτών, έκλιπών έπιστήμων οϋτος, άφηκεν άνεξάλειπτα τά ίχνη της γονίμου δράσεώς του παρά τή εις ήν ήργάσθη άνωτέρω Έταιρεία, ώς καί της ζωηράς άναμνήσεώς του παρά τοίς συναδέλφοις, οίτινες τόν περιέβαλλον μετά έξαιρέτου έκτιμήσεως καί άγάπης.

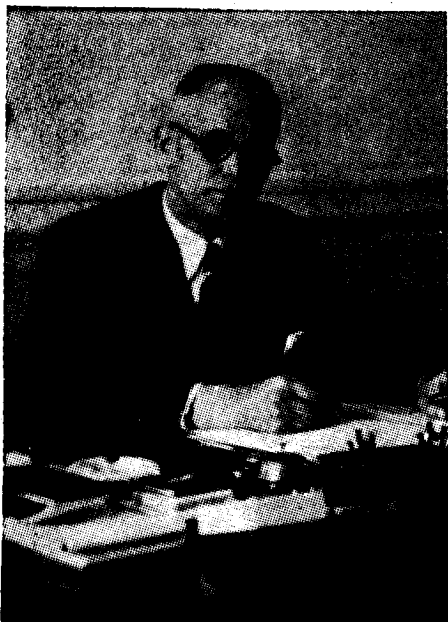

Αίωνία του ή μνήμη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

(1882 - 1939)

Έγεννήθη εις Μεσολόγγιον, όπου διεξήλθε τὰς ἐγκυκλίους σπουδάς, μεθ' ὧ ἐνεγράφη εἰς τὴν Χημικὴν Σχολὴν τῆς Ἀκαδημίας Ρουσοπούλου. Ἐν ἔτει 1905 μετέβη εἰς Bordeaux τῆς Γαλλίας όπου ἐξε-

τέλεσε τὰς σπουδάς του εἰδικευθεὶς εἰς τὴν Χημείαν, όπου ἔλαβε δίπλωμα Χημικοῦ - Μηχανικοῦ. Ἐργάσθη ἐπὶ διετίαν εἰς τὸ Ἀγρονομικὸν καὶ Οἰνολογικὸν Ἰνστιτοῦτον τοῦ Bordeaux.

Ἐν ἔτει 1917 διορίσθη ὡς Διευθυντῆς τοῦ Γεωπονικοῦ Χημείου Θεσσαλονίκης, καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Κεντρικοῦ ἔδαφολογικοῦ Ἐργαστηρίου ἐν Ἀθήναις, ἀνέλαβε τὴν Διεύθυνσιν αὐτοῦ τὴν ὁποίαν καὶ διετήρησε μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ἠσχολήθη μετὰ τὴν ἔδαφολογία καὶ ἐδημοσίευσε μελέτην σχετικὴν μετὰ τὴν ἔδαφολογικὴν σύστασιν τῶν ἔδαφῶν τῆς πεδιάδος τῆς Θεσσαλίας, χαρτογρα-

φήσας ταῦτα. Συνέγραψε μελέτας σχετικὰς μετὰ τὰς λιπαντικὰς ἀνάγκας τῆς χώρας. Ὑπῆρξε τέλειος ἄνθρωπος, ἰδεώδης τύπος, ἄριστος ἐπιστήμων, ἐξαιρετικὸς δημόσιος λειτουργὸς προσηγῆς καὶ εὐπροσήγορος πρὸς τὸ προσωπικὸν του, λαμπρὸς οἰκογενειάρχης. Ὅσοι ἐγνώρισαν αὐτὸν ἀναμιμνήσκονται τὸν καλοκάγαθον καὶ ἤρεμον οἰκογενειάρχην, τὸν καλὸν φίλον, τὸν ἀτεγκτον λειτουργόν, τὸν διαπρεπῆ ἐρευνητὴν. Προσέφερε μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Πατρίδα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν εἰδικότητά του, καὶ ἰδίως αἱ σχετικαὶ μετὰ τὴν ἔδαφολογία μελέται του ἀποτελοῦν τὸν θεμέλιον λίθον τῶν μετέπειτα ἐκτελουμένων τοιοῦτων ἐρευνῶν ὑπὸ τῶν διαδόχων μαθητῶν καὶ συνεργατῶν του. Οἱ οἰκετοὶ, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, οἱ συνάδελφοι καὶ οἱ συνεργάται του δὲν θὰ λησμονήσουν ποτὲ τὴν καλωσύνην καὶ τὸν ἀδαμάντινον χαρακτήρα του. Ἡ πατρίς ἀπώλεσε ἓνα ἐκλεκτὸν ἄνδρα, ἓνα εὐπατρίδην.

Αἰωνία τοῦ ἡ μνήμη.

ΠΕΡΙ ΧΗΜΕΙΑΣ ΚΑΙ ΧΗΜΙΚΩΝ

Ἡ Χημεία ἀποτελεῖ κλάδον τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν. Ἡ Χημεία ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐξήγησιν τῶν φαινομένων τῆς Φύσεως, καὶ ἰδίως μὲ τὰς ριζικὰς μεταβολὰς τῆς ὕλης, ὅπως εἶναι τὰ φαινόμενα τῆς καύσεως, αἱ ὀξειδώσεις τῶν μετάλλων καὶ τῶν ἀμετάλλων καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ὁ ἄνδραξ καιόμενος μετασχηματίζεται εἰς ἀέριον, τὸ διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος. Τοῦτο εἶναι φαινόμενον χημικόν. Τὸ θεῖον καιόμενον μετασχηματίζεται εἰς ἀέριον, τὸ διοξειδίου τοῦ θείου. Καὶ τοῦτο εἶναι φαινόμενον χημικόν.

Ἡ καύσις τῶν εὐφλέκτων σωμάτων, οἰονοπέυματος, βενζίνης, πετρελαίου αἰθέρος, θειούχου ἄνθρακος καὶ ἄλλων πολλῶν, εἶναι φαινόμενα χημικά.

Ἡ καύσις τοῦ ὑδρογόνου πρὸς σχηματισμὸν ὕδατος, ἡ καύσις τῆς ἀσετυλίνης, ἡ καύσις τοῦ φωταερίου, τοῦ πετρεαρίου ἢ καὶ ἄλλων ἀερίων εἶναι φαινόμενα χημικά.

Ἡ ἔνωσις τοῦ αερίου χλωρίου μετὰ μετάλλων ἢ καὶ μετὰ ἀμετάλλων εἶναι φαινόμενον χημικόν.

Ἡ ἔνωσις καὶ τῶν ἄλλων ἀλατογόνων στοιχείων, ὡς τοῦ ἰωδίου, τοῦ βρωμίου, τοῦ φθορίου μετὰ ὑδρογόνου, ἢ μετὰ μετάλλων καὶ ἀμετάλλων εἶναι φαινόμενα χημικά.

Ἡ ἔνωσις τοῦ θείου μετὰ μετάλλων ἢ καὶ μετὰ ἀμετάλλων πρὸς σχηματισμὸν θειούχων ἐνώσεων εἶναι φαινόμενα χημικά.

Ἡ καύσις τοῦ μαγνησίου παρέχει στερεὸν σῶμα λευκὸν ὑπὸ ἔκκλισην θερμότητος καὶ ἐκθαμβωτικῆς φλογός, τὸ καλούμενον ὀξειδίου μαγνησίου, φαινόμενον χημικόν.

Ἡ καύσις τοῦ σιδήρου ἢ καὶ ἄλλων μετάλλων ἐντὸς ὀξυγόνου παρέχει ὀξειδία, ὡς τὴν γνωστὴν σκωρίαν, φαινόμενα χημικά.

Γενικῶς ἡ σύνθεσις τῶν χημικῶν ἐνώσεων, καθ' οἷονδὴποτε τρόπον γιγνομένων, μεταξὺ μορίων καὶ ἀτόμων τῶν διαφόρων στοιχείων εἶναι φαινόμενα χημικά. Τὸ ὀξυγόνον εἶναι ἀέριον. Τὸ ὑδρογόνον εἶναι ἀέριον. Τὰ δύο αὐτὰ ἀέρια τῇ ἐπιδράσει σπινθηρος ἠλεκτρικοῦ ἐνοῦνται, καὶ παράγεται τὸ ὕδωρ, ὅπερ εἶναι ἔνωσις ὑδρογόνου καὶ ὀξυγόνου.

Ἡ Χημεία, ἥτις ἀσχολεῖται μὲ τὴν σύνθεσιν τῶν χημικῶν ἐνώσεων καλεῖται Γενικὴ Χημεία (ἀνόργανος χημεία καὶ ὀργανικὴ χημεία ἢ χημεία τῶν ἐνώσεων τοῦ ἄνθρακος).

Ὁ κλάδος τῆς Χημείας, ὅστις ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἀνάλυσιν τῶν χημικῶν ἐνώσεων ἢ καὶ τῶν διαφόρων μιγμάτων φυσικῶν ἢ τεχνητῶν, ὡς τῶν μεταλλευμάτων, τῶν κραμάτων, ὡς καὶ μὲ τὸν ἔλεγχον τῶν διαφόρων τροφίμων καὶ ποτῶν, ἢ καὶ μὲ τὸν ἔλεγχον τῶν φαρμάκων ἢ καὶ τῶν πολυποικίλων εἰδῶν τέχνης καὶ βιομηχανίας, ὡς ὑφασμάτων κ.λ. καλεῖται Ἀναλυτικὴ Χημεία.

Εἷς μέγας κλάδος τῆς Χημείας, ὅστις ἀσχολεῖται μὲ τὴν παραγωγὴν χημικῶν προϊόντων, φαρμάκων, ἢ καὶ εἰδῶν διαφόρων κοινῆς ὠφελείας, καλεῖται Βιομηχανικὴ Χημεία· ὡς λ. χ. ἡ παραγωγή ἀνοργάνων καὶ ὀργανικῶν ὀξέων, ἡ παραγωγή λιπασμάτων, ταιμέντων, πυρίτιδος, οἴνοπνεύματος, πετρελαίων, ὑγροῦ ἀέρος, στερεῶν ἀερίων, σαπῶνων, κολοφωνίου, πλαστικῶν ὑλῶν, ἀνοργάνων καὶ ὀργανικῶν χρωμάτων καὶ ἄλλων πολλῶν, εἰδῶν τέχνης καὶ βιομηχανίας, σόδας, δεψικῶν ὑλικῶν κ.λ.π.

Ἄτερος κλάδος τῆς Χημείας, ὅστις ἀσχολεῖται μὲ θέματα ἀφορῶντα τὸ ἄτομον, ὅστις συνδέεται ἀρρήκτως μὲ τὴν φυσικὴν, εἶναι ὁ τῆς Φυσικῆς Χημείας ἢ Φυσικοχημείας. Ἄτερος ἐπίσης κλάδος, εἶναι ὁ τῆς τῶν Τροφίμων καὶ Εὐφραντικῶν, ἢ Ἐδωδίων καὶ ποτῶν, ὅστις περιλαμβάνει γενικὰς μεθόδους ἀναλύσεως τούτων, ὡς καὶ ἀναλύσεις ποσίων καὶ ἱαματικῶν ὑδάτων.

Ὁ κλάδος, ὅστις ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἔρευναν τοῦ ἐδάφους, τῶν λιπασμάτων, τῶν προϊόντων φυτῶν τε καὶ ζῶων, ὡς καὶ μὲ τὰς γενικὰς μεθόδους ἀναλύσεως τούτων, καλεῖται Γεωπονικὴ Χημεία.

Τὸ οἰκοδόμημα τῆς Χημείας, ὅπως καὶ τῆς Φυσικῆς στηρίζεται ἐπὶ τῇ θάσει ἀρχῶν αὐταποδείκτων, ὅπως εἶναι τὸ ἀξίωμα τῆς «ἀφθαρσίας τῆς ὕλης καὶ τῆς ἐνεργείας», ὅπως διέτυπωσαν αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες φιλόσοφοι καὶ ὁ μέγας ἀναμορφωτὴς τῆς συγχρόνου Χημείας, ὁ διάσημος Γάλλος χημικός, ὁ Lavoisier.

Τὸ οἰκοδόμημα τῆς Χημείας θεμελιούται ἐπίσης ἐπὶ τῇ θάσει θεωριῶν, ὑποθέσεων, καὶ νόμων, τοὺς ὁποίους οἱ χημικοὶ τοῦ 18ου, τοῦ 19ου καὶ 20ου αἰῶνος ἔχουν διατυπώσῃ.

Οἱ νόμοι, οἵτινες διέπουν τὰς χημικὰς ἐνώσεις εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀπλοῖ.

Συμφώνως πρὸς τὰς γενομένας προόδους τῆς Χημείας καὶ τῆς Φυσικῆς, καὶ ἰδίως δσον ἀφορᾷ τὰ ἀκτινεργὰ σώματα, ὕλη καὶ ἐνέργεια θεωροῦνται σήμερον ταύτόσημοι ἕννοιαι, οἱ δὲ δύο κλάδοι τῆς Φυσικῆς καὶ τῆς Χημείας, οἵτινες ἀσχολοῦνται μὲ κοινὰ θέματα, καλοῦνται Φυσικοχημεία, Πυρηνικὴ Χημεία καὶ Πυρηνικὴ Φυσικὴ. Ὁ ἀτομικὸς ἀντιδραστήρ καὶ αἱ ἐφαρμογαὶ αὐτοῦ διὰ ποικίλλους σκοποὺς, ἀποτελεῖ θέμα μελέτης τῆς τε Χημείας καὶ Φυσικῆς.

Οὕτως ὑπαισερχόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ ἀτόμου εἰς τὸν αἰῶνα τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, διὰ τῆς ὁποίας ἡ πρόοδος τοῦ συνόλου, ἔσεται ὄλον ἐν πρὸς τὰ πρόσσω βαίνουσα, καὶ ἀρκεῖ νὰ γίνῃ καλὴ χρῆσις τῆς πυρηνικῆς ἐνεργείας, διὰ νὰ βελτιωθῇ τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον τῶν διαβιούντων εἰς πάσας τὰς χώρας καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ποθητὴ δι' ὅλους παγκόσμιος εἰρήνη.

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

Οἱ προῖστορικοὶ ἄνθρωποι, εὐθύς ὡς ἀπέκτησαν ἀντίληψιν τοῦ περιβάλλοντος, διὰ τῆς τριβῆς τῶν ξηρῶν ξύλων, ἢ διὰ τῆς κρούσεως λίθων πυριτῶν, ἀνεκάλυψαν τὸ πῦρ, φαινόμενον χημικόν. Διὰ τοῦ πυρός ἔβραζον τὰς ζωϊκὰς ἢ τὰς φυτικάς των τροφὰς, φαινόμενον χημικόν.

Διὰ τοῦ πυρός ἀπέκτησαν γνώσεις μεταλλουργικὰς, ἤτοι τὴν ἀνάκτησιν τοῦ χαλκοῦ ἐκ τῶν μεταλλευμάτων του, φαινόμενον χημικόν, τὴν ἀνάκτησιν

τοῦ κασσιτέρου ἐκ τῶν μεταλλευμάτων του, φαινόμενον χημικόν, τὴν ἀνάκτησιν καὶ ἄλλων πολλῶν μετάλλων, ὡς τοῦ μολύβδου, τοῦ ἀργύρου, τοῦ χρυσοῦ, ἐκ τῶν μεταλλευμάτων των, φαινόμενα χημικά.

Διὰ τῆς διεργασίας ἐνός μετάλλου μετ' ἄλλου κατώρθωσαν καὶ ἐπέτυχον τὴν κατασκευὴν διαφόρων κραμάτων, ὡς τοῦ ὀρειχάλκου, βρούνζου κ. λ., φαινόμενα χημικά.

Διὰ τῆς διεργασίας χρυσοῦ μετὰ χαλκοῦ κατεσκεύασαν νομίσματα, διὰ τῆς τήξεως ἀργύρου μετὰ χρυσοῦ ἐπέτυχον διάφορα κράματα, καὶ διὰ τούτων πολλὰ ἀντικείμενα καλλιτεχνίας, πολύτιμα εἶδη κομψοτεχνημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ εὐρίσκονται εἰς τὰ διάφορα μουσεῖα.

Ἡ βιοτεχνία τῶν πρωτογόνων, ἦτο ἀπότοκος τῶν χημικῶν διεργασιῶν. Ἡ κατασκευὴ εἰδῶν ἀγγειοπλαστικῆς, ἡ κατασκευὴ τῆς ὑάλου, ἡ κατασκευὴ πλείστων ὄσων ἀνοργάνων χρωμάτων, ἡ χρησιμοποίησις φυτικῶν ὑλῶν διὰ τὴν βαφικὴν, ἡ παρασκευὴ μελάνης, ἡ παρασκευὴ τοῦ ἄρτου, τοῦ οἴνου καὶ ἄλλων εἰδῶν διατροφῆς καὶ ἐπενδύσεως, ὡς καὶ ἡ κατεργασία τοῦ δέρματος, ἅπαντα ταῦτα ἀποτελοῦν διεργασίας χημικῆς φύσεως.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐγνώριζον τὴν δέψιν τῶν δερμάτων 4000 ἔτη π.Χ.

Οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς, Ἰνδοί, Φοίνικες, Κινέζοι, Αἰγύπτιοι, Ἀσσύριοι, Βαβυλώνιοι, Χαλδαῖοι, καὶ ἄλλοι λαοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐγνώριζον τὴν μελάνην 5000 π.Χ. Ἐχρησιμοποιοῦν βαφὰς ἀπὸ φυτικῆς ὕλης, ἐγνώριζον καὶ ἐχρησιμοποιοῦν πολλὰ ἀνόργανα χρώματα.

Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει τὴν καῦσιν τοῦ θείου καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ προϊόντος τῆς καύσεως ὡς μέσον ἀπολυμάνσεως.

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ

Περὶ τὰ 450 - 370 π. Χ. ὁ φυσικὸς φιλόσοφος Λεῦκιππος καὶ μετ' αὐτὸν ὁ μαθητὴς του Δημόκριτος, ὡς καὶ ἄλλοι σοφοὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος ἠσχολήθησαν μὲ τὴν διερεύνησιν τῶν φυσικῶν καὶ χημικῶν φαινομένων καὶ διέγνωσαν, ὅτι ἡ ὕλη ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀπειροελάχιστα τεμαχίδια μὴ περαιτέρω διαιρετά, τὰ ὁποῖα ἐκλήθησαν ἄτομοι, οἱ δὲ φιλόσοφοι ἐκλήθησαν ἄτομικοὶ φιλόσοφοι.

Τὸ δαιμόνιον φιλοσοφικὸν πνεῦμα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων καὶ ἰδίως τῶν Ἰώνων φιλοσόφων, ὧν προεξῆρχε Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, συνετέλεσε διὰ τοὺς μεταγενεστέρους εἰς τὸ νὰ διανοίξουν νέους ὀρίζοντας καὶ νὰ ἐξηγήσουν σωρεῖαν φαινομένων, φυσικῶν καὶ χημικῶν.

ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ - ΑΡΑΒΕΣ - ΑΛΧΗΜΙΣΤΑΙ

Μὲ τὴν καθ' αὐτὸ Χημείαν ἠσχολήθησαν οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ἀραβες.

Οἱ Ἀραβες ἐδίδασκαν τὰς ἐμπειρικὰς των μεθόδους εἰς τοὺς Ἰσπανούς, καὶ ἐκ τῆς Ἰσπανίας μετεδόθησαν αἱ χημικαὶ γνώσεις εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην, μετὰ τὸ ἔτος 700 μ.Χ. Οἱ Ἀραβες ἀνεκάλυψαν πολλὰ ἀνόργανα ὄξέα.

Οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰς χημικὰς ἐρεῦνας ἐκαλοῦντο Ἀλχημισταὶ καὶ ἐιργάζοντο μὲ πρωτόγονα μέσα, αἱ δὲ χρησιμοποιούμενοι μέθοδοι ἦσαν ἐμ-

πειρικά. Οί άλχημιστά άνεζήτουν με τás έρεύνας των τήν φιλοσοφικήν λίθον διά τής όποιας δά ήδύναντο νά μεταβάλουν τά άγενή μέταλλα είς εύγενή, δηλαδή είς χρυσόν. Άνεζήτουν έπίσης καί τό έλιξήριον τής ζωής διά του όποιου δά ήδύναντο νά θεραπεύσουν πάσαν νόσον καί δά ήδύναντο νά έπιτύχουν μακροζωΐαν.

Κατά τήν έποχήν αύτήν ή Χημεία έθεωρεΐτο έμπειρική τέχνη καί οί άσυχολούμενοι με αύτήν δέν ήδύναντο νά ύπαισέλθουν είς τήν άληθή έρμηνείαν τών χημικών φαινομένων.

Έδημιούργουν έσφαλμένες θεωρίας καί ύποθέσεις καί δμως μετ' ού πολύ από τás έσφαλμένες των θεωρίας καί από τás πεπλανημένες άντιλήψεις τών άλχημιστών προέκυψεν ή σύγχρονος Χημεία.

Πάσοι σοφοί δέν έστάθησαν ώρας όλοκλήρους σκεπτόμενοι πρό τής πυρρς, χωρίς νά δύνανται νά έξηγήσουν τό φαινόμενον τής καύσεως ;

Άπό του έτους 1250 μ.Χ. ύπαισέρχεται άμυδρόν φώς είς τό πλαίσιον τής Έπιστήμης πρός έξηγήσιν τών χημικών φαινομένων, δτε άρχεται ή περίοδος τής συγχρόνου Χημείας.

Ό Ρογήρος Βάκων (1214 - 1294), Άγγλος Χημικός, θεωρεΐται ό πρωτόπορος τής χημικής έρεύνης.

Ό Παράκελσος (1493 - 1541), Έλβετός Ιατρός καί φιλόσοφος συντετέλεσε διά τών έρευνών του νά δοθῆ έπιστημονική πνοή είς τά διάφορα χημικά φαινόμενα.

Ό Stahl (1650 - 1734), Ίνα έξηγήση τό φαινόμενον τής καύσεως, προέτεινεν ίδίαν θεωρίαν, τήν καλυμένην Φλογιστικήν, ήτις καίτοι σφαλερά έπεκράτησεν έπί μακρόν χρόνον.

Κατά τήν Φλογιστικήν θεωρίαν είς τό φαινόμενον τής καύσεως έδίδετο ή άκόλουθος έξηγήσις :

Κατά τήν καύσιν τών σωμάτων, άλλοτε προστίθεται παράγων τις τό καλούμενον φλογιστόν καί τά προϊόντα τής καύσεως, έλαμβάνοντο βαρύτερα του καιόμενου σώματος. Άλλοτε άφίπταται ό παράγων αύτός, δηλαδή τό φλογιστόν καί τά προϊόντα τής καύσεως, έλαμβάνοντο έλάχιστα καί έλαφρότερα του καιόμενου σώματος.

Τήν Φλογιστικήν Θεωρίαν του Stahl κατεπολέμησεν ό μέγας Λαβουαζιέ, ό μέγας άναμορφωτής τής συγχρόνου Χημείας.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΘΕΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ό Κάβεντις (1731 - 1810), Άγγλος φυσικός καί χημικός, διευκρίνησε τήν σύστασιν του ύδατος, τήν σύστασιν του νιτρικού όξέος καί άλλων τινών χημικών ένώσεων δι' ήλεκτρικής όδοϋ.

Διεπίστωσε τό όξυγόνον, τό υδρογόνον καί άλλα άέρια καί έμελέτησε τás ιδιότητας αυτών.

Ό Πρίστλεϋ (1733 - 1804), Άγγλος φυσικός καί χημικός, άνεκάλυψε τό άζωτον, έμελέτησε τás ιδιότητας πολλών αερίων, ώς του ύδροχλωρίου, του διοξειδίου του θείου, τής άμμωνίας καί του όξυγόνου καί άλλων τινών.

Ό Σέελ (1742 - 1786), Σουηδός χημικός, ήσχολήθη με τό όξυγόνον, με τό χλώριον καί με άλλα άέρια.

Ὁ Rutherford ἐν ἔτει 1772 ἔλαβεν ἐν καθαρᾷ καταστάσει τὸ ἄζωτον καὶ ἐμελέτησε τὰς ιδιότητας αὐτοῦ.

Μὲ τὰ ἀνόργανα ἀέρια καὶ τὰς ἀνοργάνους ἐνώσεις ἠσχολήθησαν πολλοὶ χημικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μὲ ἀποτελέσματα λίαν ἱκανοποιητικὰ, τὰ ὁποῖα ὠδήγησαν τὸν μέγαν ἀναμορφωτὴν τῆς Χημείας Γάλλον Λαβουαζιέ, νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἐξήγησιν πλείστων χημικῶν φαινομένων, ὡς τὸ τῆς καύσεως, τῆς ὀξειδώσεως, τῆς ἀνοπνοῆς καὶ πλείστων ἄλλων, οὕτως ὥστε τὸ οἰκοδόμημα τῆς Χημείας νὰ στηριχθῇ ἐπὶ βάσεων καὶ θεμελίων ἀδιασαλεύτων, τὰ ὁποῖα μέχρι σήμερον σταθερῶς στηρίζουν αὐτό.

Μεγάλοι φυσιογνώμιοι τῆς νεωτέρας Χημείας: Dalton, Davy, Volta, Gay - Lussac, Thémard, Berzelius, Dumas, Pasteur, Mme Curie, Meur Curie, Berthelot κ.λ.π. Περὶ τούτων θὰ ἀναφέρωμεν ἐκτενέστερα εἰς τὰ ἐπόμενα τεύχη.

H. CAVENDISH
(1731 - 1810)

ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

LAVOISIER

LOUIS PASTEUR

Mme CURIE

PIERRE CURIE

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΧΗΜΙΚΩΝ

1) Ἡ Ἑνωσις Ἑλλήνων Χημικῶν εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἐπετέλεσε μέγα ἔργον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της μέχρι σήμερον καὶ ὅτι ἔδρασε κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ πολὺς κόσμος νὰ γνωρίσῃ ὅτι ὑπάρχουν χημικοὶ ἐπιστήμονες, οἵτινες προσέφερον εἰς τε τὸ Κράτος καὶ τὴν Κοινωνίαν ὑπηρεσίας, τόσον ἀπὸ βιομηχανικῆς πλευρᾶς, ὅσον καὶ ἀπὸ κρατικῆς καὶ ὑπαλληλικῆς τοιαύτης ἀξιοσημειώτους.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐπάλαισεν ἡ Ἑνωσις, ὅτι ἐμόχθησαν οἱ χημικοί, ὥστε νὰ ἐπιβληθοῦν εἴτε ὡς ἐλεύθεροι ἐπαγγελματίαι, εἴτε ὡς Κρατικοὶ ὑπάλληλοι, εἴτε ὡς χημικοὶ βιομηχανίας. Καὶ ὄντως κατάρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν καὶ νὰ ἀναγνωρισθοῦν αἱ ὑπηρεσίαι αὐτῶν καὶ νὰ ἀποτελέσουν στελέχη καὶ παράγοντας ἀπὸ κοινωνικῆς πλευρᾶς σημαίνοντας.

2) Ἐκτὸς τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλλήνων χημικῶν παραλλήλως δρᾷ καὶ ὁ Σύλλογος χημικῶν βιομηχανίας, ὅστις συντονίζει τὰς ἐνεργείας του πρὸς τὰς τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλλήνων χημικῶν, καὶ δρᾷ τόσον ἀπὸ ἀπόψεως γενικοῦ συμφέροντος τῆς ὁλότητος τῶν χημικῶν, ὅσον καὶ ἀπὸ μερικῆς ἐπαγγελματικῆς πλευρᾶς, κατὰ τρόπον λίαν ἀποδοτικὸν καὶ σημαίνοντα.

3) Ὁ Σύνδεσμος τῶν συνταξιούχων χημικῶν, ὅστις ἔχει νὰ ἐπιδειξῇ μίαν ζῶην ὀλιγοχρόνιον κινεῖται πρὸς ὠρισμένην κατεύθυνσιν βελτιώσεως τῆς συντάξεως τῶν μελῶν του, ὡς καὶ τῶν ἀπορφανισθεισῶν οἰκογενειῶν καὶ τέκνων συναδέλφων ἀποβιωσάντων, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἀσθενὴς φωνὴ τῶν γερόντων θὰ εἰσακουσθῇ, θὰ ἠχήσῃ εὐμενῶς εἰς τὰ ὄτα τῶν ἀρμοδίων, ὥστε νὰ δοθοῦν ψιχία εἰς τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀναξιοπαθοῦντας γέροντας καὶ τὰς οἰκογενείας τῶν ἀποβιωσάντων μελῶν καὶ εἰς τὰ ὄρφανὰ τέκνα αὐτῶν.

Αἱ τρεῖς ὡς ἄνω ὀργανώσεις ἐκάστη καθ' ἑαυτὴν καὶ αἱ τρεῖς ἀπὸ κοινοῦ παρουσιάζουν ἀπὸ ὀργανωτικῆς πλευρᾶς κοινὰ στοιχεῖα, ἔχουν δὲ καὶ κοινὰ συμφέροντα.

Διοικοῦνται ὑπὸ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὴν Γραμματείαν, τὸν Ταμίαν καὶ τὰ μέλη.

Ἡ Ἑνωσις ἐκδίδει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνελλιπῶς ἀξιόλογον περιοδικὸν «Τὰ Χημικὰ Χρονικά».

Ὁ Σύνδεσμος τῶν Συνταξιούχων ἐξετύπωσε τὸ πρῶτον ἀναμνηστικὸν τεύχος του, τοῦ ἔτους 1957, ἥδη εὐρίσκονται ὑπὸ ἐκτύπωσιν τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τεύχος τοῦ 1958, ἅτινα περιλαμβάνουν προσωπογραφίας καὶ βιογραφικὰ σημεῖωματα τῶν πρωτοπόρων τῆς ἐπιστήμης, οἵτινες ἐθυσίασαν τὴν ζωὴν των χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ, χάριν τῆς ἀνθρωπότητος ὡς καὶ τὰς προσωπογραφίας καὶ σύντομον βιογραφίαν τῶν ἐκλιπόντων συναδέλφων μας μελῶν τοῦ Συνδέσμου, ὡς καὶ τὰς προσωπογραφίας τῶν καθηγητῶν τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων, οἵτινες ἐδίδαξαν τὴν Χημείαν ἐν Ἑλλάδι μὲ σύντομον βιογραφίαν των.

Ἐπίσης περιλαμβάνουν καὶ θέματα ἀφορῶντα τὴν χημείαν καὶ ἐνδιαφέροντα τὸ σύνολον τῶν χημικῶν καὶ τῶν μελῶν τοῦ Συνδέσμου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΧΗΜΙΚΩΝ

Ἡ κατάσταση τοῦ ταμείου μας ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως δὲν εἶναι ἀνθηρὰ.

Τὸ Ταμεῖον μας εἶναι πτωχόν. Αἱ πρόσοδοί του ὀπωσδήποτε πρέπει νὰ αὐξηθοῦν. Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην πρέπει νὰ στραφῇ ἀμέριστος ἡ προσοχὴ ὄλων μας, τόσον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ὅσον καὶ τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν τριῶν ὀργανώσεων «Ἐνώσεως Ἑλλήνων Χημικῶν, Συλλόγου Χημικῶν Βιομηχανίας καὶ τοῦ συνδέσμου τῶν Συνταξιούχων».

Ἐχουν ἤδη καταβληθῆ σχετικαὶ προσπάθειαι πρὸς τὴν ὡς ἄνω ἀναφερομένην κατεύθυνσιν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς. Ἄλλ' ἀπαιτεῖται νομοθετικὴ διευθέτησις.

Ἐπίσης προσπάθεια καταβάλλεται καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς τακτικῆς καταβολῆς τῆς εἰσφορᾶς τῶν νέων συναδέλφων, ὡς καὶ διὰ τὴν εἰσπραξιν τῶν καθυστερουμένων τόσον ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν.

Ἴνα ἀνταποκριθῇ τὸ ταμεῖον μας εἰς τὰς ἐπιτακτικὰς ἀνάγκας τῶν συνταξιοδοτουμένων γερόντων καὶ τῶν ἀπορφανισθεισῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀποβιωσάντων συναδέλφων καὶ τῶν τέκνων των πρέπει νὰ ἐπιτελεσθοῦν τὰ ὡς ἄνω ἀναγραφόμενα.

Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ διευθετηθῇ νομοθετικῶς τὸ φλέγον τοῦτο ζήτημα τοῦ Ταμείου μας, οὕτως ὥστε νὰ ὑπάρχη τὸς τρόπος αὐξήσεως τῆς συντάξεως.

ΚΩΝΣΤ. ΚΥΡΙΕΖΟΠΟΥΛΟΣ

(1895 - 1945)

Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1895 ἐν Πειραιεῖ ἔνθα καὶ ἐπεράτωσε τὰς γυμνασιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς. Μὲ ἔφεσιν πρὸς ἀνωτέραν μόρφωσιν καὶ κλίσιν πρὸς τὰς θεικὰς ἐπιστήμας, ἐνεγράφη εἰς τὴν Φυσικομαθηματικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, περατώσας εὐδοκίμως τὰς σπουδὰς αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1917.

Ἐσταδιοδρόμησεν ὡς ἐπιστήμων χημικὸς εἰς τὸν ἐν ἀναπτύξει τότε τελούντα κλάδον τῆς Οἰνοπνευματοποιίας καὶ τῶν Οἶνων. Ὑπηρετήσεν ἀπὸ τοῦ 1919 μέχρι τοῦ 1929 κατ' ἀρχὰς ὡς χημικὸς, εἶτα ὡς Τεχνικὸς Διευθυντὴς εἰς τὰ ἐργοστάσια «Ζεὺς» ἐν Πειραιεῖ, καὶ «Κρόνος» ἐν Ἐλευσίνι τῆς Ἑταιρείας Οἰνοπνευματοποιίας Πειραιῶς.

Καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς ὑπηρεσίας του παρὰ τῇ ὡς εἴρηται Ἑταιρείᾳ ἐπεδείξατο ἐξαιρετικὰς ἰκανότητας τεχνικὰς

τε καὶ διοικητικὰς. Ἐξετιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο παρ' ὄλων, ἰδίᾳ δὲ παρὰ τῶν συνεργατῶν του χημικῶν διὰ τὸν ἀκέραιον καὶ εὐγενέστατον αὐτοῦ χαρακτήρα. Ἀποχωρήσας ἐκ τῆς Ἑταιρείας Οἰνοπνευματοποιίας κατὰ τὸ 1929 ἴδρυσε μετ' ἄλλων ἐπιχειρηματιῶν καὶ ὀργανῶσαν ἐπὶ ἐπιστημονικῶν καὶ οἰκονομικοτεχνικῶν βάσεων τὴν βιομηχανίαν ὄξους ἐκ σταφίδος καὶ τῆς σταφιδίνης ὑπὸ τὴν ἐταιρικὴν ἐπωνυμίαν «Ὁξοποιᾶ» Ἀττικῆς. Παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ ταύτῃ εἰργάσθη ὡς Τεχνικὸς Διευθυντὴς ἀπὸ τοῦ 1929 μέχρι τοῦ θανάτου του, ἐπισυμβάντος ἐν ἔτει 1945.

Ὁ πρόωρος αὐτοῦ θάνατος ἀνέκοψε τὴν γόνιμον αὐτοῦ ἐν τῇ βιομηχανίᾳ δραστηριότητα, ἡ ὁποία ἐπεξετεινέτο πλουσίως καὶ εἰς τὸ πεδῖον τῆς κοινωνικῆς δράσεως ἐν Πειραιεῖ, τῇ ἀγαπητῇ αὐτοῦ γεννετείρᾳ πόλει. Διεκρίθη καὶ ἐξετιμῆθη ἐνταῦθα ὡς ἐνεργὸν τακτικὸν μέλος τοῦ Πειραιῶκοῦ Συνδέσμου μοχθήσας μετὰ ζήλου καὶ ἀγάπης ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τῆς καλῆς λειτουργίας τῶν Τεχνικῶν Σχολῶν τοῦ συμπαθοῦς τούτου Σωματείου. Διετέλεσεν ἐπίσης ἀξιόλογον καὶ ἐπίλεκτον μέλος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δήμου Πειραιῶς.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

(1909 - 1945)

Ἐγεννήθη εἰς Δραπανιὰν Κισσάμου Κρήτης, ὅπου διήλθε τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς.

Μετὰ τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς παρηκολούθησε μαθήματα

χημείας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἔδωκεν ἐξετάσεις εἰς τὴν Σχολὴν Χωροφυλακῆς καὶ ἐπιτυχάνει μεταξὺ τῶν πρώτων.

Εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Χωροφυλακῆς ἐφοίτησεν ἐπὶ τριετιάν ὅπου διετήρει τὴν ἀρχηγίαν, καὶ ἐξήλθε πρῶτος μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπομοιράρχου.

Εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ παρέμεινε μέχρι τοῦ ἔτους 1935 ὅποτε καὶ ἀπεστρατεύθη μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Μοιράρχου. Νυμφευθεὶς ἀπέκτησε δύο τέκνα.

Μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του παρηκολούθησε μαθήματα Χημείας καὶ ἔλαβε τὸ πτυχίον του ἐν ἔτει 1938. Ὡς χημικὸς ἠργάσθη εἰς ἴδιον ἐργαστήριον εἰς Χαλ-

κίδα. Ἐνεγράφη ἐκ παραλλήλου καὶ εἰς τὴν Ἰατρικὴν Σχολὴν, καθότι ἠσχολεῖτο μὲ φάρμακόν τι πρὸς θεραπείαν τῆς φυματιώσεως.

Κατὰ τὴν ἀμαρτωλὴν περιόδον τῆς κατοχῆς εὗρεν αὐτὸν ὁ ἀδικὸς θάνατος, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ ἀποπερατώσῃ τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν Ἰατρικὴν. Ὡς οἰκογενειάρχης ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἀρίστων, ὡς πατριώτης ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτούς, ὡς ἄνθρωπος ἐξαιρετός.

Δὲν κατάρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὰ ἐρευνητικὰ του σχέδια, καθ' ὅσον ἡ ἀτεγκτος Μοῖρα παρέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου χωρὶς νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ ὀλοκληρώσῃ τὸ ἔργον του.

Οἱ οἰκεῖοι του ἐθρήνησαν αὐτόν, καὶ οἱ φίλοι του καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συνυπηρετήσαντες δὲν θὰ λησμονήσουν τὸν καλὸν ἄνθρωπον, τὸν λαμπρὸν ἐπιστήμονα, ὅστις ἀπῆλθε τόσο νέος τοῦ κόσμου τούτου, πρὸς μεγίστην θλιψὴν οἰκειῶν, συγγενῶν καὶ φίλων. Ἀνεξιχνίαστοι αἱ βουλαὶ τῆς Θεῆς Προνοίας.

Αἰωνία του ἡ μνήμη.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΗΛΙΩΝΗΣ

(1893 - 1958)

Ἐγεννήθη εἰς Γεωργουτσάτες Ἀργυροκάστρου (Β. Ἡπείρου) ὅπου διήλθε τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς. Μετὰ τὸ πέρασ τῶν Γυμνασιακῶν τοῦ σπουδῶν παρηκολούθησε μαθήματα εἰς τὴν Γεωργικὴν Σχολὴν Λαρίσσης, μεθ' ἧ μετεξεπαιδεύθη εἰς τὴν Πεσμαζόγλειον Σχολὴν λαβὼν πτυχίον Καθηγητοῦ τῆς Μελισσοκομίας ἐν ἔτει 1914.

Ἐλαβε καὶ τὸ δίπλωμα χημικοῦ-βιομηχανοῦ ἀπὸ τὴν Σχολὴν Ρουσοπούλου ἐν ἔτει 1917.

Ἠργάσθη ὡς χημικός εἰς τὴν τότε Ἡλεκτρικὴν Ἐταιρείαν ἐπὶ διατίαν. Ἀκολουθῶς εἰς τὴν Α. Ε. Οἴνων καὶ Οἶνοπνευμάτων ὁ «Φοῖνιξ» ἀνέλαβε δὲ καὶ τὴν τεχνικὴν διεύθυνσιν, ἐπιδείξας δραστηριότητα ἐξαιρετικὴν.

Ἐν ἔτει 1926 ἰδρύει ἐργαστήριον οἰνολογικὸν ἐν Ἀθήναις με παραρτήματα ἐν Πειραιεῖ, Καλύβια καὶ Λαύριον, ὅπου ἠργάσθη ἀρκούντως ἰκανοποιητικά.

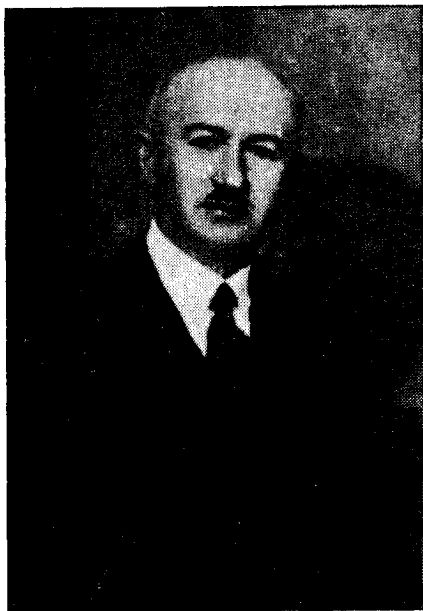
Ἐν ἔτει 1932 — 1934 ὑπηρετεῖ ὡς Τμηματάρχης παρὰ τῆ Ὑπηρεσίᾳ Διώξεως Λαθρεμπορίου τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ἐπιτυχῶν τὴν ἀνακάλυψιν καὶ δίωξιν βιομηχανῶν τινῶν, οἵτινες διέθετον οἶνόπνευμα μὴ φορολογηθέν.

Ἐν συνεχείᾳ ἐργάζεται εἰς Κυλινδρομύλους ἐν Πειραιεῖ.

Ἐγραψε καὶ ἐδημοσίευσε πολλὰς ἐπιστημονικὰς μελέτας: Περὶ θειωμένων ἀνωτέρω πνευμάτων. Περιεκτικότης γλουτίνης εἰς ἕξ ἐγγωρίου προελεύσεως σιτηρά. Τροποποιήσις μεθόδου προσδιορισμοῦ τρυγικοῦ ὀξέος, εἰς τρυγίαν κ. ἄ. (1943). Μελέτη διὰ τὴν τυποποίησιν τῶν Ἑλληνικῶν Οἴνων. Εὐφημος μεία Ὑπουργείου Γεωργίας (1955). Ὡς γνήσιος Ἡπειρώτης διεκρίνετο διὰ τὸ ἦθος τοῦ καὶ τὴν ἀκεραιότητά του. Προσηνέστατος πρὸς ὄλους καὶ ἰδίως πρὸς τοὺς νέους συναδέλφους τοῦ, οἵτινες πλειστάκις ἐζήτουν ἐπαγγελματικὰς συμβουλὰς τοῦ. Λόγω τῆς πλουσίας ἐπαγγελματικῆς καὶ κοινωνικῆς δράσεώς του, ἐτιμήθη διὰ πολλῶν τιμητικῶν διακρίσεων ἐν αἷς καὶ τὸ μετὰλλιον ἐξαιρέτων πράξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Οἱ γνωρίσαντες καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συνεργασθέντες δὲν θά λησμονήσουν ποτὲ τὴν γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν τοῦ καὶ τὸ ἀδάμαστον τοῦ χαρακτήρος τοῦ.

Α Ἰ ω ν ἱ α α ὄ τ ο ὕ ἡ μ ν ἡ μ η.

ΧΡΗΣΤΟΣ Ν. ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

(1886 - 1951)

Έγεννήθη εις Βήσσανην τῆς Ἡπείρου. Διήκουσε τὰ ἐγκόκλια μαθήματα εις Ἀθήνας καὶ ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν Ρουσσσοπούλου ὅπου κατ' ἀρχὰς ἐδίδασκεν. Ἀκολούθως ἠργάσθη ὡς ἐπιστημονικὸς Διευθυντὴς καὶ μέτοχος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἐταιρίας Κωνσταντινίδη.

Ἐγκαταλείψας τὰ πάντα ἦλθεν εις τὴν Γεννέτειραν ὡς ἐθελοντῆς, ἐπὶ κεφαλῆς ἐθελοντικοῦ σώματος, κατὰ τὸν Ἀγῶνα τοῦ 1912—1913.

Μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν διωρίσθη εις τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας ὑπηρετήσας ἐν Λευκάδι, Πάτραις, Ἀθήναις παρὰ τῇ Ἀνωτάτῃ Γεωπονικῇ Σχολῇ, ὅπου παρέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ ἐπελθόντος κατὰ τὸ 1951.

Μελετηρὸς, καθολικῆς μορφώσεως. Τὰ μαθήματά του παρὰ τῇ Ἀνωτάτῃ Γεωπονικῇ Σχολῇ

Ἀθηνῶν διεκρίνοντο διὰ τὴν σαφήνειαν, ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν, πολύτιμον πείραν, καλλιέπειαν καὶ τὸ ἄκακον σπινθηροβόλον χιοῦμορ.

Δημιουργὸς τῶν Οἴνων Γεωπ. καὶ Πάρνης, Διτῆς τοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἀμπελοκτημόνων. Ἰδρυτὴς Διτῆς τῶν Χημικῶν Ἐργυρίων.

Χημικὸς ἐπὶ 25ετίαν τοῦ Βασιλικοῦ Κτήματος Τατοῦ, ὅπου ἠργάσθη καὶ ἄφησε τὴν σφραγίδα τῆς προσωπικότητός του.

Δραστηριότης, Ἐπιστημονικὴ ἐνημέρωσις καὶ Δημιουργία, Πρωτοβουλία καὶ Πρωτοτυπία, θετικότης, εὐθύτης.

Ἐκ παραλλήλου ὑπῆρξε καλλιτεχνικὴ ἰδιοσυγκρασία. Δέκτης εὐαισθητότατος, λάτρης τοῦ ὠραίου τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς, ἐκαλλιέργησε τὰ γράμματα ἀπὸ νεαρωτάτης ἡλικίας παρὰ τῷ Γαβριηλίδι εις τὴν Ἀκρόπολιν. Δημοσιογραφίαν, λαογραφίαν, ποίησιν, θεατρικὰ ἔργα.

Περισσότερον ὅμως ὄλων, ὁ Χρῆστος Κουτσογιαννόπουλος, ὑπῆρξε μίᾳ μεγάλῃ νεανικῇ καρδίᾳ· κανένα μηδέποτε δυσαρεστήσας καὶ ὑπὸ ὄλων ἀγαπηθεὶς.

Αἰωνία ἡ μνήμη του.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΝΔΡ. ΣΑΚΑΛΗΣ

(1908 - 1944)

Έγεννήθη εν 'Αθήναις τὸν 'Οκτώβριον τοῦ ἔτους 1908. Διεξήλθε τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς του εἰς τὸ Παλλάδιον Λύκειον καὶ εἰς τὸ Βαρβάκειον Πρακτικὸν Γυμνάσιον.

Ἐν συνεχείᾳ ἠκολούθησε Πανεπιστημιακὰς σπουδὰς εἰς τὸ Χημικὸν Τμῆμα τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς, καὶ μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του εἰδικεύθη εἰς τὴν βαφικὴν καὶ τὴν οἰνολογίαν.

Ἐργάσθη εἰς τὸ Ἐργοστάσιον τῆς Ἄνω Ὀμίου Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, ἐπίσης εἰς τὸν Α.Σ.Ο. καὶ εἰς τὰ Χρωματουργεῖα Πειραιῶς «Οἰκονομίδου».

Ἄμα τῇ ἰδρύσει τῆς Μετεωρολογικῆς Σχολῆς τοῦ τότε Ὑπουργείου τῆς Ἀεροπορίας εἰσηλθε κατόπιν διαγωνισμοῦ εἰς τὰ νέα στελέχη τῆς Μετεωρολογικῆς Ὑπηρεσίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσταδιοδρόμησεν ἐπιτυχῶς ἐπὶ ἑννέα περίπου ἔτη, δημοσιεύσας εἰδικὰς περὶ Μετεωρολογίας ἐρεῦνας εἰς ἐπιστημονικὰ Περιοδικὰ, καὶ ἰδίως περὶ τοῦ κλίματος τῆς πόλεως μελέτην ἀξιόλογον, ἀποτελοῦσαν συμβολὴν εἰς τὰς ἄλλας συναφεῖς μελέτας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν κλιματολογίαν.

Ἀπέθανεν αἰφνηδῶς καὶ οὕτω διεκόπη ἐν ἔτει 1944 ἡ δημιουργικὴ πνοὴ ἐνὸς νεαροῦ ἐπιστήμονος, ὅστις ἐκτὸς τῆς Χημείας καὶ τῆς Μετεωρολογίας, ἠσχολεῖτο καὶ μὲ τὰς Καλὰς Τέχνας, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ζωγραφικὴν. Πρὸς τούτοις ὑπῆρξε καὶ ἀθλητὴς εἰς τὰ μαθητικά του χρόνια, καὶ ἀθλητικὸς συντάκτης τοῦ ἡμερησίου τύπου τῆς τότε ἐφημερίδος «Πρωίας». Πολυσχιδῆς μόρφωσις, λαμπρὸς ἐπιστήμων, ἀπῆλθε νέος πρὸς μεγίστην θλίψιν τῶν οἰκείων, συγγενῶν, φίλων, συναδέλφων καὶ συνεργατῶν του.

Αἰωνία ἡ μνήμη του.

ΣΠΥΡΟΣ Ν. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

(1877 - 1956)

Ἐγεννήθη τὴν 2ην Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1877 ἐν Ἀθήναις. Ἐμαθήτευσεν εἰς τὸ Δημοτικὸν καὶ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον τῆς Τριπόλεως Ἀρκαδίας, ὅπου μετέβη ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ πατρὸς του.

Τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς διήνυσεν εἰς τὸ Βαρβάκειον Λύκειον.

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1895 ἐνεγράφη εἰς τὴν Φυσικομαθηματικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους 1899 ἔλαβε τὸ δίπλωμά του μὲ τὸν βαθμὸν λίαν καλῶς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς στρατιωτικῆς του θητείας διωρίσθη Ἐπιμελητὴς τοῦ Γεωπονικοῦ Χημείου, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ παραιτηθεὶς τῆς θέσεως ταύτης τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1903, μετέβη εἰς τὴν Τρίπολιν, ἔνθα ὑδρυσεν ἐργοστάσιον παρασκευῆς τερεβινθελαίου.

Ἐν ἔτει 1906 διωρίσθη καθηγητὴς τῶν Φυσικο-Μαθηματικῶν εἰς τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν τῆς Τριπόλεως.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1910 κατόπιν διαγωνισμοῦ διωρίσθη χημικὸς τοῦ Χημικοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἐν ἔτει 1919 προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τμηματάρχου α' τάξεως.

Τὴν 2αν Φεβρουαρίου 1922 παρητήθη τῆς θέσεώς του καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν Πειραιεὶ Οἰνοπνευματοποιείου (Ἡλέκτρας), ἀκολουθῶς διηύθυνε τὸ ἐν Χαλανδρίῳ Ἐργοστάσιον Οἰνοπνεύματος, ἐπίσης μετεἶχε εἰς ἄλλας ἐταιρεῖας ὡς ἰδρυτὴς καὶ διευθύνων σύμβουλος καὶ εἰδικῶς εἰς ἐταιρεῖας ἀσχολουμένας μὲ τὸ οἶνον πνευμα καὶ τὸ σταφυλοζάκχαρον.

Διετέλεσε συμβουλος εἰς τὴν Ἑλληνοαἰγυπτιακὴν Τράπεζαν. Πολυσχιδὴς δρᾶσις, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν βιομηχανίαν τοῦ οἴνου πνεύματος καὶ τοῦ σταφυλοζακχάρου Φυσιογνώμια συμπαθῆς, σοβαρὰ, γλυκεῖα, διὰ τοὺς οἰκείους, συγγενεῖς, φίλους καὶ συνεργάτας ἢ μνήμη του θά παραμείνη αἰώνια.

Ἀπεβίωσε τῇ 18-3-1956.

Αἰώνια ἡ μνήμη του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

(1899 - 1945)

Έγεννήθη εις τὰ Ἀραχωβίτικα Πατρῶν, ὅπου διήλθε τὰς ἐγκυκλίους τοῦ σπουδᾶς. Ἐτελείωσε τὸ Γυμνάσιον εἰς τὰς Πάτρας. Ἐνεγράφη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν.

Κατόπιν μετεγράφη εἰς τὴν Φυσικομαθηματικὴν Σχολήν τυχῶν διπλώματος τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν.

Διωρίσθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας, ὅπου διέπρεψε, γινόμενος μετ' οὐ πολὺ διευθυντὴς τοῦ Γεωπονικοῦ Χημεῖου τοῦ Κράτους εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ἐγραψε καὶ ἐδημοσίευσεν εἰδικὰ συγγράματα περὶ ἔδαφολογίας.

Ἀπεσύρθη τῆς δημοσίας Ὑπηρεσίας ἵνα ἀσχοληθῆ μετ' ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις, ἰδρύσας πρῶτος ἐν Ἑλλάδι ἰδιωτικὸν Χημεῖον βρωματολογίας καὶ οἰνολογικὸν Ἐργαστήριον, εἰδικευθεὶς εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν Ἑλληνικῶν κρασιῶν.

Ἐδημιούργησεν εἰδικὸν τύπον «ρετσίνας» τὸν ὁποῖον ὠνόμαζεν «ρετσίνα σαμπανιζέ» καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐγένετο τὸ ἴνδαλμα τῶν οἰνεμπόρων καὶ οἰνοπωλῶν καταστάς ὡς ἦτο φυσικὸν ἐπίλεκτον μέλος τοῦ συλλόγου τῶν οἰνολόγων.

Λαμπρὸς ἐπιστήμων, εὐφυὴς, ἀγνός, τίμιος, θρησκός καὶ ἐργατικὸς μέχρι παθολογικοῦ βαθμοῦ, ἀρχηγὸς δὲ καὶ δημιουργὸς τῆς οἰκογενείας τοῦ (δύο ἀδελφοὺς ἰατροὺς, ἓνα ἀξίωματικὸν τοῦ Π. Ναυτικοῦ καὶ ἀδελφὴν δικηγόρον).

Ἀπεβίωσε νεώτατος ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος θύμα τῆς ἐργατικότητός του καὶ τοῦ καθήκοντος. Οἰκογένεια, σύζυγος καὶ οἱ γνωρίσαντες αὐτόν, θρηνοῦν τὴν ἀπώλειάν του.

Αἰωνία τοῦ ἡ μνήμη.

ΠΑΝΑΓΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΤΟΣ

(1899 - 1944)

Έγεννήθη έν Διαγλέτω τής Κεφαλληνίας. Τά έγκύκλια μαθήματα διεξήλθεν έν Άργοστολίω. Είτα μετέβη εις Γαλλίαν, όπου έσπούδασε έν τώ Πανεπιστημίω τής Λίλης, Χημείαν ειδικευθείς εις τās Πυρίτιδας.

Έπανελθών έξ Εύρώπης προσελήφθη ώς χημικός εις τώ Έλληνικόν Πυριτιδοποιείον, όπου διέθεσεν δλας του τās Ικανότητας καταστάς ό μοχλός τής πολυσχιδούς και τόσοσ λεπτής και έπικινδύνου έργασίας τής πυρίτιδος, τών έκρηκτικών ύλών και πάσης φύσεως πολεμικού ύλικού

Λόγω τής μεγάλης αύτοϋ έπιστημονικής και έγκυκλοπαιδικής μορφώσεως και τής γλωσσομαθείας του, άνετέθη εις αύτόν ειδική άποστολή εις τά μεγάλα πολεμικά κέντρα τής Εύρώπης, όπου παρηκολούθησεν δλας τās νεωτέρας προόδους τής πολεμικής τέχνης. Διωρίσθη τεχνικός διευθυντής τοϋ Έλληνικού Πυριτιδοποιείου, όπου ήργάσθη μετά ζήλου και άφοσίώσεως. Κατά τόν χρόνον τής κατοχής διέτρεξε πολλούς κινδύνους, λόγω δέ τής γλωσσομαθείας του και τοϋ άλλρουίστικου του χαρακτήρος κατώρθωσε και διέσωσε πολλούς προγραφέντας έργάτας τοϋ Πυριτιδοποιείου άπό τόν τυφεκισμόν με έπανελλημμένας αύτοϋ έπεμβάσεις.

Ήτο μέγας πατριώτης, λαμπρός άνθρωπος, άλλρουίστης δέ έκ τών όλίγων. Καί δμως ό ύπέροχος αύτός πατριώτης, ό καλός άνθρωπος, ό τίμιος, ό ιδεώδης τύπος επέπρωτο νά πέση μίαν ζοφεράν νύκτα και άσέληνον, τόν Δεκέμβριον τοϋ θλιβεροϋ έτους 1944, γύρω στοϋς γηλόφους τής Άττικής «Έπεσε νεκρός», Έδρε τόν θάνατον άπό δολοφόνους χειρας.

Ή μητέρα του, οί συμπολίται του, οί θαυμασταί του τιμώντες τήν μνήμην τοϋ έκλεκτοϋ αύτοϋ τέκνου τής Έλλάδος έστησαν τήν προτομήν του εις τώ Νεκροταφείον Ν. Κοκκινιάς, ης τά άποκαλυπτήρια έγινοντο έπισήμως τόν Αύγουστον τοϋ έτους 1954 με όμιλίαν τοϋ τ. βουλευτοϋ Α. Φωκά.

Αίωνία αύτοϋ ή μνήμη

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΜΠΑΡΔΑΝΗΣ

(1903 - 1952)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀπειράνθῳ τῆς Νάξου, ὅπου διεξήλθε τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς του, μεθ' ὅ ἠκολούθησε τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς ἐν Σύρῳ, μετὰ τὸ πέρασ τῶν ὁποίων ἐφοίτησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν καὶ ἐγένετο πτυχιούχος τοῦ χημικοῦ τμήματος τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς ἐν ἔτει 1925. Μεθ' ὅ μετεβῆ εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου ἐφοίτησεν εἰς τὴν Σχολὴν Deutsche Gerberschule in Freiberg, ἔλαβεν ἀποφοιτήριον. Ἐπίσης ἔλαβεν ἀποφοιτήριον καὶ ἀπὸ τὴν Σχολὴν Lehrgerbern von Dr Robert Steyer in Frankfurt.

Ὡς στρατιώτης ὑπηρέτησεν εἰς τὸ Στρατιωτικὸν Χημεῖον. Ἀπολυθεὶς τοῦ στρατοῦ παρουσιάσθη ὡς χημικὸς τοῦ Μεταλλείου Πυρολουσίτου εἰς Ζερμπισία Μεσσηνίας. Κυρίως ἠργάσθη ὡς χημικὸς εἰς ἐπιχειρήσεις ἀσφάλτου καὶ ἀσφαλιστικῶν γα-

λακτωμάτων. Εἰς τὸ Βέλγιον ἠργάσθη ὡς προϊστάμενος τοῦ τμήματος συμπαγῶν ἐλαστικῶν, εἰδῶν καουτσούκ. Ἐπανελθὼν ἐν Ἑλλάδι διωρίσθη χημικὸς παρὰ τῷ Εἰδικῷ Ταμείῳ Μονίμων Ὀδοστρωμάτων Ἀθηνῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπηρέτησε μέχρι τοῦ θανάτου του λαβὼν τὸν βαθμὸν τοῦ Διευθυντοῦ. Ἐδημοσίευσεν περισπουδάστους μελέτας ἐπὶ τῶν ἀσφαλικῶν ζητημάτων εἰς τὰ Χημικὰ Χρονικά, καὶ εἰς τὰ Τεχνικὰ Χρονικά. Ὑπῆρξε μοναδικὸς ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ εἶδος του προσδῶσας κατευθύνσεις μεγίστου ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν ὁδοστρωσίαν. Ἐλαβε καὶ δίπλωμα εὔρεσιτεχνίας ὑπ' ἀριθμ. 8291 ἰδίου ἰδιοσκευάσματος ἀσφαλικῶν διαλυμάτων. Ὑπῆρξεν ἰδεώδης οἰκογενειάρχης, λαμπρὸς ἐπιστήμων, ὡς ἄνθρωπος τέλειος, τὸ δὲ κενὸν τὸ ὁποῖον ἀφῆκε διὰ τοῦ θανάτου του εἶναι δυσαναπλήρωτον.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη

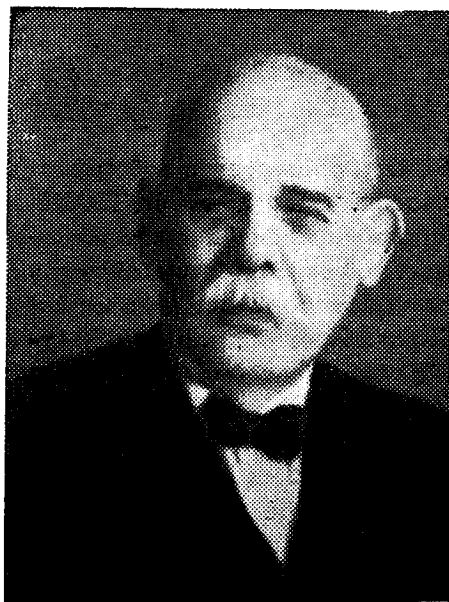
ΕΚΛΙΠΟΝΤΕΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

Γεώργιος Καρατζίνας

Παναγιώτης Παρασκευόπουλος

Ἡλίας Κρανιδιώτης

Δημήτριος Στεργίου

ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

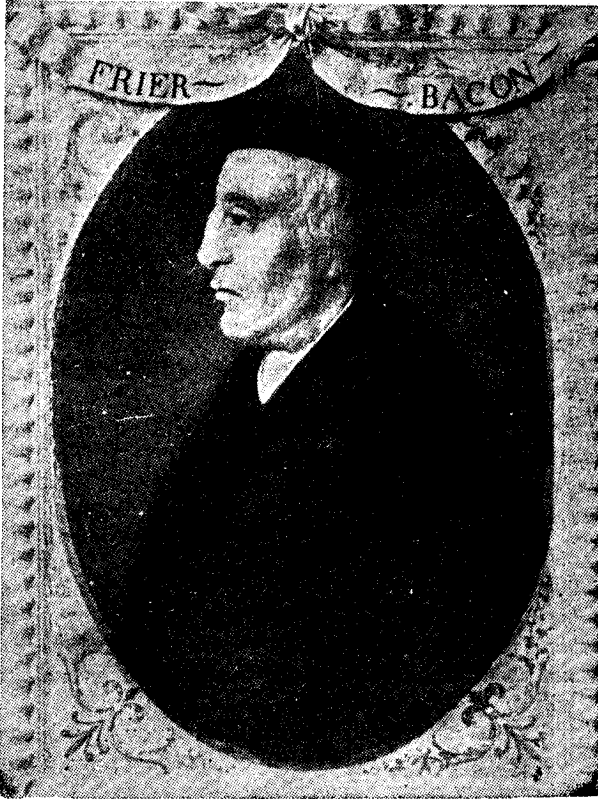
ΡΟΓΗΡΟΣ ΒΑΚΩΝ (1214—1294)

Ὁ μέγιστος τῶν σοφῶν τοῦ μεσαίωνα.

Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν κομητεῖαν Σαμερσέτ ἐν ἔτει 1214.

Ἐσπούδασε Θεολογίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης. Παρηκολούθησε μαθήματα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων.

Ἐδιδάχθη φυσικὴν καὶ χημείαν ὑπὸ τινος μοναχοῦ, ὡς καὶ μεταλλουργίαν,

μεταλλευτικὴν, ἀποστάξεις καὶ ἐκχυλίσεις βοτάνων, μαθηματικά, ἀστρονομίαν, ἰατρικὴν, ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν, ὡς καὶ τὴν κατανόησιν τῶν βιβλίων τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Χαλδαίων.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς Ὁξφόρδην μὲ πλοῦτον γνώσεων, κατέστη διδάσκαλος, ἀπέκτησε μεγάλην φήμην παρὰ τοῖς σοφοῖς τῆς ἐποχῆς, καὶ ἀπὸ τὸν λαὸν ἐξετιμᾶτο πολὺ. Ἡ διδασκαλία του ἐκίνησε τὸν φθόνον τῶν συναδελφῶν του, καὶ ἰδίως τῶν Φραγκισκανῶν μοναχῶν εἰς τὸ τάγμα τῶν ὀπίων ἀνήκεν.

Ἠγάπα τὴν μελέτην, ἣ δὲ βιβλιοθήκη του ἦτο πλουσιωτάτη. Ἐθαυμάζετο διὰ τὴν ἐργατικότητά του καὶ εἶχεν ὀνομασθῆ «Θαυμαστός Διδάσκαλος».

Ἐδίδασκεν εἰς τὴν Ὁξφόρδην ἐπὶ πενταετίαν μεθ' ἧ ἠναγκάσθη νὲ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἔδραν τοῦ διὰ λόγους ὑγείας.

Ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ἔπαυσε νὰ γράφῃ καὶ νὰ δημοσιεύῃ, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκανῶν. Ἐπανῆλθεν ὁμως πάλιν εἰς τὴν Ὁξφόρδην, ὅπου ἔγραψε τὸ περίφημον βιβλίον τοῦ «Μέγα Ἔργον» ἐπεράτωσε τὸ «Ἐλασσον Ἔργον» ὡς καὶ τὸ «Τρίτον Ἔργον». Μετ' οὐ πολὺ ὑπέστη ἐκ μέρους τῶν μοναχῶν διώξεις, φυλακίσεις, καὶ τέλος ἐν ἔτει 1294 ἀπεβίωσεν.

Εἰς τὰ δημοσιευθέντα ἔργα του περιλαμβάνεται μεγίστη φιλοσοφία, πλεῖστοι δοσαὶ γνώσεις περὶ μαθηματικῆς, μηχανικῆς, φυσικῆς, χημείας, καὶ πλεῖστοι δοσαὶ προρρήσεις περὶ μελλοντικῆς ἀναπτύξεως τῆς τεχνικῆς καὶ τῶν θετικῶν Ἐπιστημῶν.

Ἐπῆρξεν ὁ προφήτης ἀπασῶν τῶν γνωστῶν ἀνακαλύψεων τοῦ τε δεκάτου ἐννάτου καὶ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Ἐἶχε διανοηθῆ μηχανὰς δι' ὧν δὴ ἠδύναντο νὰ κινουῦνται πλοῖα κυβερνώμενα ὑφ' ἑνὸς καὶ μόνου ἀνθρώπου, ἄρματα κινούμενα ἄνευ ζώων, καὶ με ἀκαταμέτρητον ὀρμὴν, μηχανὰς πτήσεως, αἴτινες δὴ πλήττουν τὸν ἀέρα ὡς τὰ πτηνὰ με τὰς πτέρυγας αὐτῶν, ὑποβρύχια, μικροσκοπία, τηλεσκοπία, εἶχε προμαντεύσει σχεδὸν πᾶσαν ἐφεύρεσιν καὶ ἀνακάλυψιν σύγχρονον

Ἄριστοτέλην ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν φιλόσοφον
 Τὸν Βάκωνα διέκρινε πνεῦμα τεχνικόν, καὶ τὸ πείραμα δι' αὐτὸν ἦτο ἡ μόνη ἀπασχόλησις.

Διὰ τοῦ πειράματος ἔγραφεν, ὅτι εἶναι δυνατόν ὁ ἀνθρωπος νὰ ἀνακαλύπτῃ τὰς μυστικὰς δυνάμεις τῆς φύσεως καὶ ν' ἀποκαλύπτῃ αὐτάς, αἴτινες τόσον φειδωλῶς κρύπτονται

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ἐμπειρικῆς μεθόδου ἐδεῶρει τὰ μαθηματικά ὡς βάσιν. πάσης πνευματικῆς μορφώσεως.

Ἐπῆρξε τὸ μεγαλύτερον πνεῦμα τοῦ μεσαῖου αἰῶνος.

L A V O I S I E R (1743—1794)

Ἔτος 1743. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐγεννήθη εἰς Παρισίους ὁ μέγας ἀναμορφωτὴς τῆς Χημείας. Ὁ μέγας ἀνακαινιστὴς. Ὁ μεγαλοφυὴς φιλόσοφος καὶ ἐρευνητὴς, οὗτινος τὰ βήματα ἀκολουθοῦντες οἱ μεταγενέστεροι κατέκτησαν τὴν ἐπιστήμην καὶ συνετελέσθησαν ἄλλα ἐπὶ βάσεων καὶ θεμελίων λίαν σταθερῶν.

Εἰς ἡλικίαν 29 ἐτῶν διελεύκανε τὸ φαινόμενον τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆς καύσεως. Ἐσπούδασε χημείαν, βοτανικὴν καὶ ἀστρονομίαν. Ἡ περὶ φωτισμοῦ τῆς πόλεως τῶν Παρισίων μελέτη του ἐβραβεύθη ἐν ἔτει 1764.

Ἐν ἔτει 1768 ἐγένετο μέλος τῆς Ἀκαδημίας.

Ἡ μεγάλη ἀνακάλυψις ἣτις ἐδόξασεν αὐτὸν ἦτο ἡ διαλεύκανσις τοῦ φαινομένου τῆς καύσεως καὶ ὀξειδώσεως, οὕτως ὥστε ἀνέτρεψε τὴν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπικρατοῦσαν θεωρίαν τοῦ φλογιστοῦ Stahl, καθ' ἣν σῶμα τι καίμενον καθίσταται ἐλαφρότερον, διότι ἀπέρχεται τι ὕπερ ἐκλήθη φλογιστὸν ἢ γίνεται βαρύτερον διότι προσετίθητο τὸ νοητὸν φλογιστὸν, ἐν ᾧ ὁ Λαβουαζιὲ ἀπέδειξε διὰ πειραμάτων, ὅτι τὸ φαινόμενον τῆς καύσεως ὀφείλεται εἰς τὴν ἔνωσιν μετὰ ὀξυγόνου τῶν καιομένων σωμάτων, γενόμενος οὕτως θεμελιωτὴς τῆς τε φυσιολογίας καὶ Χημείας.

Ἐν ἔτει 1783 διεπίστωσε πειραματικῶς ὅτι τὸ ὕδωρ εἶναι ἔνωση οξυγόνου μετὰ ὑδρογόνου δι' ἀναλύσεως καὶ συνθέσεως τούτου ἐκ τῶν συστατικῶν του.

Πλεῖστα ὄσα πειράματα ἐξετέλεσε δι' ὧν διηρένησε πολλὰ χημικὰ προβλήματα.

Lavoisier et Bertholet

Ἐν ἔτει 1790 διορίζεται μέλος τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς διακανονισμόν τοῦ μετρικοῦ συστήματος.

Ἐγραψε πολλάς διατριβάς καὶ ἐδημοσίευσε πολλάς πραγματείας ἐπιστημονικὰς μετὰ ἐμβριθείας καὶ μεγαλοφυοῦς σκέψεως. Κύριον ἔργον του εἶναι τὸ ἔργον *Traité élémentaire de Chemie* εἰς δύο τόμους 1789 καὶ τὸ *Memoires de Chimie*.

Εἰς αὐτὸν ὀφείλεται τὸ ἀξίωμα τῆς ἀφθαρσίας τῆς ὕλης καὶ τῆς διατηρήσεως τῆς ἐνεργείας.

Ἡ ποσότης (τὸ βάρος) τῆς ὕλης ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι σταθερόν. Εἰς πᾶσαν χημικὴν μεταβολήν, ἡ ποσότης τῶν ἀντιδρώντων σωμάτων, πρὸ καὶ μετὰ τὴν μεταβολήν παραμένει ἡ αὐτή.

Ἡ μᾶζα ἢ τὸ βάρος τῶν σωμάτων ἅτινα λαμβάνουν μέρος εἰς μίαν χη-

μικὴν ἀντίδρασιν δὲν μεταβάλλεται κατὰ τὰς ἐπερχομένας χημικὰς ἀλλοιώσεις.

Τὴν μεγάλην σημασίαν τῶν ζυγίσεων καὶ τοῦ ζυγοῦ, κατενόησε πρῶτος ὁ διαπρεπὴς Lavoisier (1745—1794) ὅστις θεωρεῖται ὁ ἰδρυτὴς τῆς συγχρόνου Χημείας. Ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος, ὅστις ἔκαμε διάκρισιν μεταξύ σταθμητῆς ὕλης καὶ παραγόντων μὴ σταθμητῶν (θερμότητος κλ.). Ἐπελήφθη μετὰ μεγίστης ἀκριβείας τῆς ποσοτικῆς ἐρεύνης πλείστων ἐνώσεων, καὶ μετ' αὐτὸν πλήθος ἄλλων ἐρευνητῶν διὰ τοῦ ζυγοῦ, ἤλεγχε σταθμικῶς τὰς διαφόρους ἐνώσεις καὶ ἐξετελέσθησαν πολυάριθμοι ἐργασίαι.

Χάρις εἰς τὸν ζυγὸν ἐνεπνεύσθη καὶ διετύπωσε τὸ περίφημον ἀξίωμα. Rien ne se perd, rien ne se crée dans la nature. Οὐδὲν ἀπόλλυται, οὐδὲν δημιουργεῖται ἐν τῇ φύσει. Τοῦτ' αὐτὸ πρὸς τὸ τῶν ἀρχαίων ἐλλήνων φιλοσόφων. Μηδὲν τι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φθειρεσθαι.

Ἡ ὕλη οὔτε ἐξαφανίζεται, οὔτε παράγεται, ἀλλὰ συνεχῶς μεταβαλλομένη ἀνακυκλοῦται ἐπανερχομένη εἰς τὰ ἴδια. Ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ποσότης τῆς ὕλης εἶναι σταθερά.

Τὸ ὡς ἄνω ἀξίωμα μὲ εὔρεται ἀόριστον ἔννοιαν ἐτροποποιήθη ὡς ἀκολύθως, La masse d'un composé est égale à la somme des masses des composants.

Ἡ μᾶζα ἐνώσεώς τινος ἰσοῦται πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν μαζῶν τῶν συνιστῶντων αὐτῆν.

Ὁ μέγας ἀναμορφωτὴς καὶ ἰδρυτὴς τῆς νεωτέρας Χημείας ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἐν ἔτει 1794.

BERZELIUS (1779—1848)

Σουηδὸς χημικὸς, ὅστις ἐσπούδασεν ἰατρικὴν, τὴν ὅποιαν ἐδίδασκεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Στοκχόλμης.

Ἐν ἔτει 1815 διορίζεται καθηγητὴς τῆς Χημείας, ὑπῆρξε διδάσκαλος τοῦ Wöhler, καὶ θεωρεῖται ὡς εἷς τῶν διασημοτέρων Χημικῶν.

Ἐξετέλεσε μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας τοὺς προσδιορισμοὺς τῶν ἀτομικῶν βαρῶν τῶν στοιχείων. Πλείστας ὄσας ἀνοργάνους ἐνώσεις διηκυκρίνησεν. Ἀνεκάλυψε πολλὰ νέα στοιχεῖα, ὡς τὸ πυρίτιον, σελήνιον, θόριον, ζιρκόνιον, δημήτριον κ. ἄ.

Ὑπῆρξεν ὁ πρόδρομος τῆς θεωρίας τῆς ἠλεκτρολυτικῆς διαστάσεως καὶ πατὴρ τῆς Ἀναλυτικῆς Χημείας. Ὁ Berzelius πρῶτος καθορίζει τὰ στοιχεῖα εἰς ἠλεκτροθετικὰ καὶ ἠλεκτραρνητικὰ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πειραμάτων τοῦ τῆς ἠλεκτρολύσεως:

Ἐγράψε περὶ καταλύσεως καὶ καταλυτικῶν ἀντιδράσεων. Ἐκτὸς τῶν ἀνοργάνων ἐνώσεων ἠσχολήθη μὲ τὴν Ὄργανικὴν Χημείαν, διατυπώσας τὸν ὅρον τῶν ἰσομερῶν ἐνώσεων.

Θεωρεῖται εἷς ἐκ τῶν διασήμων χημικῶν. Πολλὰ ὀφείλει ἡ Χημικὴ Ἐπιστήμη εἰς τὸ δαιμόνιον ἐρευνητικὸν πνεῦμα του.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

ΤΥΠΟΙΣ: ΘΕΟΧ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΑΚΗ, ΛΕΝΟΡΜΑΝ 97, ΑΘΗΝΑΙ

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν:

Γράψατε εἰς τὸ ὡς ἄνω Βιβλιο-χαρτοπωλεῖον καὶ Τυπογραφεῖον.